núm. 71

el pèsol negre

Estiu · 2016 · II època 5.000 exemplars

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

www.bllibertari.org

Inferior i central: barri la Guia de Manresa.
Laterals: terrenys on el Banc Santander pretén construir.

Construcció, demolició i gentrificació a Manresa

A una Manresa amb uns 10.000 habitatges buits, majoritàriament en mans dels bancs i financeres (que eviten les sancions que haurien de rebre per tenir-los deshabitats), només hi faltava el Camí Ignasià i el Turisme que espera. Aquesta suma no pot provocar res més que gentifricació del nucli vell i altres zones que han d'adequar-se pel turisme, especialment per l'espiritual: capitalisme i religió en marxa contra la gent i el dret a l'habitatge digne.. > 4 i 5

Orgia catòlica a Berga

Si passegeu per Berga aquest estiu sembla ben bé que feu un viatge al passat i en el pitjor dels sentits. Berga està tota engalanada i amb pancartes i frases religioses, sembla l'any 1966 quan gran part de la societat berguedana festejava la visita de Franco. Se celebra el centenari de la coronació de la Mare de Déu de Queralt. Tot aquest disbarat el mou un petit grup ultra catòlic que ha acabat imposant-se a tota la societat berguedana, amb la participació d'institucions públiques i privades com la Damm o la Caixa de Pensions. > 3

Solidaritat Rebel amb qui expropia el capital

El 14 de novembre del 2014 un grup de persones expropien un banc a Alemanya. Un any i mig després detenen a una companya anarquista per haver participat de l'acció. Aquesta detenció posa en evidència la col·laboració interestatal a l'hora de perseguir a les que lluiten activament contra el capital. > 6

El mal tracte quotidià

Sovint quan pensem en el mal tracte animal pensem en els braus, o els gossos salvatgement mutilats o assassinats. I sí, això és cert. Però també hi ha un munt de pràctiques quotidianes que practiquem o practiquen gent del nostre entorn i que suposen un gran sofriment. > 12-13

«Fuck Europe!», «Fuck Germany!»

Malgrat la impossibilitat de poder explicar el que estan vivint els refugiats i migrants a les fronteres intentem exposar la situació actual a diferents punts de l'estat grec on hi ha gran nombre de població migrant. > 14

Pinzellades de colombia enmig del procés de pau

DOSSIER CENTRAL

Editorial

Amanida de creences i il·lusions inútils

Pep i Tu

Berga, juliol de 2016

El sistema electoral va ser acceptat pel sistema capitalista —amb algunes limitacions i algun tripijoc numèric— perquè és contrari a la lluita de classes i perquè en molts contextos és més adient que els règims totalitaris —també servidors del capitalisme—. A Espanya i Catalunya —més rucs que una sabata— s'hi han aficionat fort en això de votar. Alguns al servei del processisme —o sigui dels seus interessos de classe— o amb ganes de trobar una bona feina —nova política—. Tanmateix hi ha qui s'ho creu de bona fe. Aquesta bona gent em trenca el cor, perquè puc comprendre perfectament les ganes i la necessitat de canvi. I també el sentiment posterior a les eleccions, en sentir-se estafat. Tothom veu que és una estafa. Tothom que no hi té interessos, clar. Els anarquistes no som millors que ningú, al contrari, no som capaços des de fa dècades d'oferir alternatives reals en aquesta societat podrida. Assenyalar amb enginy que el camí no són les institucions té poc mèrit, ja que és una evidència històrica.

Anem ara a Berga on un petit grup de gent, ben petit i molt fanàtic —l'Isis cristià berguedà— són el motor del centenari de la coronació de la Mare de Déu de Queralt. Són fins i tot una minoria dins els catòlics. Són ultres i s'articulen a l'entorn d'una cereria. No representen el conjunt de berguedans, ni tan sols representen el conjunt dels catòlics; tanmateix porten la veu cantant de fa anys. Per deixadesa i interessos de tothom ells mantenen el poder dins els seus i comunicació directe amb el govern municipal —mani qui mani, fins i tot «els socialistes!?»— i la capacitat d'influència en una societat en part mesella i en part despreocupada.

Parlem ara d'interioritats dels revolucionaris catalans. La militància també implica coses pesades, desagradables, avorrides, repetitives i poc creatives i reconfortants. Si no tenim clar això ens enganyem i enganyem al personal. La revolució serà una festa i ballarem sí, i el moment insurreccional serà emocionant i amb adrenalina, també. I una organització forta ens pot possibilitar forçar els poders a aturar els seus abusos primer; mentre destruïm el poder per sempre. Barricades d'amor. Darrerament llegeixo comentaris i alguns articles que pel boc gros apunten a la renovació de l'anarquisme. Com passa de manera cíclica ataquen el paradigma anterior a discreció i sense aprofitar-ne res, grollerament. Fa temps toca a l'etiqueta de l'insurreccionalisme. Molts ho fan des d'un ben poc explicat i practicat Poder Popular, altres des d'una simple i camaleònica rebaixa de perfil i contingut de les nostres organitzacions en pro de confluir en una balsàmica abraçada frontpopulista amb qui sigui. Més del mateix. Res s'ha aprés d'allò viscut en les darreres dècades. Una crítica simplista i superficial, que només vol sumar adeptes a la nova moda enlloc d'assumir un anàlisi crític, acurat i just per tal de superar-nos. La manca de crítica i compromís ens condemna a unes miserables pràctiques i uns inútils salts de moda a moda. Al meu humil entendre, cal centrar-se en les mancances i els problemes no resolts que tenim, en les actituds i maneres de fer no racionals que ens han portat aquí, afrontar el poc compromís i la dificultat d'adquirir-lo i lluitar en un món de capitalisme i individualisme i espectacle constant i fort. Per fer-ho cal que siguem honestos i renunciem a capelletes i etiquetes que són útils per les batalletes però que són ben allunyades de la realitat. I, finalment, és imprescindible assumir reptes grans, projectes molt ambiciosos.
Salut i anarquia!

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició:
18 d'agost de 2016

En aquest número hi ha participat: Albert Herranz, Ateneu Columna Terra i Llibertat, Barri, Barrufet negre, B.U.B. (Banda Ultra Bèstia), L'Espurna, M., Mdme Lupion, Robin Hood, Pep i tu, Roger, Tortugues colombianes, Una Qualsevol, Unx

Portal web:
www.bllibertari.org

I en PDF a:
www.pesolnegre.info

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Segueix-nos al twiter:
@elpesolnegre

Humor
Horòscops

ARIES: Este mes tu organismo se sentirá ligero. Introduce las bayas en tu dieta, te ayudarán a cubrir los azúcares naturales además de aliñar tus estupendas ensaladas. En amor la cosa está fatal, tu eres de otoño así que en verano no te toca más que verlas pasar. Igualmente, eres uno de los signos más sexies del zodiaco ¡y lo sabes!

TAURO: Pon atención a la gestión de tus emociones, has vivido sucesos intensos que han trastocado el funcionamiento de tus intestinos. Si sufres diarrea, el arroz es tu mejor aliado. Si, el estreñimiento te atormenta, come kiwis y respira feliz. Si buscas una relación, las oportunidades amorosas se presentan cuando te pillan mirando a otro lado. Si no buscas relación, sigue la misma indicación.

GÉMINIS: Intenta acercarte a la playa todas las veces que te sea posible. Los kilos de más, guárdalos, nunca se sabe cuando puedes necesitar esa energía almacenada. En el amor, tener opiniones y visiones opuestas puede ser enriquecedor si se superan susceptibilidades. Si eres una alma libre más sencillo: fluye.

CÁNCER: Come zanahorias, que son ricas, y un ajo en ayunas por la mañana si algún día te levantas algo febril. No es necesario que lo mastiques, al fin y al cabo, tus seres queridos no han decidido que seas su ambientador ocasional. Alguien por quien siempre habias sentido amor encontrará la felicidad con un amigx tuyx. Momento de alegría, dos personas a las que quieres son felices la una con la otra.

LEO: Evita tomar cualquier tipo de decisión económica del 1 al 31 del mes, tu criterio podria no ser acertado. No abandones tu tendencia austera: un yate no se puede comer. Sigue una dieta antioxidante: comer apio, es estupendo para generar glóbulos rojos, y seguro que para algo más.

VIRGO: Tu salud será genial. La gente sanará a tu alrededor. Un mono de la pradera saltará con que eres divino o algo así e intentará arrancarte un codo para adorarlo en su altar. Entre el día 3 y el 11 de este mes, un día, descubrirás que la persona que tienes durmiendo a tu lado te está haciendo vivir un gran momento. Si vés que no es así, ponte un espejo al lado y ya verás como tu horóscopo cuadra.

LIBRA: El agujero negro que viene de la casa de al lado se ha quedado en tu puerta. Pronto un reputado director de cine que ofrecerá protagonizar la próxima saga a lo George Lucas. Este trabajo levantará tu ego pero no cubrirá tus problemas de solvencia, se siente. Si quieres que tus ojos reduzcan sus hinchazones, coloca sobre ellos un algodón empapado en leche fría y relájate durante 10 minutos. Por lo demás, felicidad.

ESCORPIÓN: Evita situaciones al volante, coge la bicicleta y luce ese mallot rosa brillante que siempre dejas en el fondo del armario. Después de una época con sabor a ruptura, verás la claridad y apreciarás con intensidad los placeres terrenales de la vida: una copa de vino y una canción que te encanta siempre son mejor compañía que una conversación insulsa.

SAGITARIO: Hay agujero negro, un espacio que mezcla el espacio y el tiempo. Toma la mochila y lánzate a descubrir cómo era la época de los dinosaurios. Eres uno de los 5 signos más sexies del zodiaco, toca lanzarse a la piscina: evita los fados y fustigarte con los "¿Porqué?". Abre los ojos y estáte atento, antes de lanzarse sobre el lacasito hay que saber verlo enmedio del pastel.

CAPRICORNIO: Las malas posturas corporales terminan pasando factura. Ojo a la cadera. Los masajes tambíen bien, No te resolverán pero y lo a gusto que se queda una después ¿eh? Dada tu salud, consulta el kamasutra e identifica aquellas posturas que no te carguen. Deja apartado el salto del tigre: Tu rodilla lo agradecerá y tu somier también.

ACUARIO: Disfrutarás de un buen tono vital, afrontarás el frenético ritmo que te depara este mes. Cuidado con los cítricos, harán sudar tu nariz más de lo habitual. No es fácil generar encuentros en un periodo donde tanto tú las otras personas andais por paraísos polares distintos. Impulsa la connexión y si saltan chispas búscate otro paraíso polar, que el mundo está lleno de estrellas.

PISCIS: Mantenerte en una dieta sana y equilibrada te mantendrá sano. No te olvides, pues, de ingestar cerveza y aceitunas con regularidad. Y escuchar "la barbacoa" de Georgie Dan igual no aporta nada, pero siempre es divertido escuchar el verso de "los chorizos parrilleros". Aprovecha la ocasión y vive la noche intensamente; pero no pienses que es una señal ni esperes que vuelva a suceder: tu camino seguirá por donde iba y el de esa persona también.

Mdme Lupion

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga. actll@berguedallibertari.org www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga. Tel i fax: 938216747
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

CNT-AIT Berga: c. Pinsania n 7. 08600 Berga.
https://www.facebook.com/cntberga

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent
Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATENEU POPULAR ROCAUS:
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES:
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559
cgtmanresaneteja@hotmail.com

CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa

CNT-AIT: Pl. Catalunya 9 ent 1r i 4r, 08242 Manresa
Tel. 931788368. sov@manresa.cnt-ait.es

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ASSEMBLEA LLIBERTÀRIA DEL BAGES:
allbages@bllibertari.org

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa

ATENEU ANARQUISTA LA RUDA:
c. Verge de l'Alba, 12
laruda@riseup.net

De Verges coronades

Barri

Berga, juliol de 2016

La casualitat ha ajuntat el vuitantè aniversari de la revolució social i la decoració del meu carrer en motiu del centenari de la coronació de la Mare de Déu de Queralt. Ahir a la nit el nen de la cereria i d'altres acòlits de la verge corrien amunt i avall amb una escala metàl·lica. El resultat: garlandes de plàstic blanques i blaves cobreixen el carrer; orenetes i corones de porexpan d'allò més kitsch enclastades a les faroles; estampetes gegants de la verge en blanc i negre a cada entrada del carrer i pancartes que clamen consignes religioses d'allò més ràncies al costat de les estampetes. En resum, han instal·lat un decorat religiós espantós en honor a una verge perquè se suposa que fa 100 anys van coronar. Però el tema important no és el mal gust que tenen els autors de tal obra esperpèntica sinó que els veins ens haguem convertit de facto en homenatjadors d'una imatge religiosa sense que ningú ens n'hagi demanat l'opinió.

Això, però, és només el preludi del què vindrà. Queden molts carrers per guarnir i els actes en sí encara han de començar. Almenys els importants. Cap a finals d'agost la verge mateixa baixarà a mode de «romerio» per ser aclamada a la plaça de sant pere pel poble assedegat de Berguedanisme. La catarsi religiosa culminarà a principis de setembre amb una segona Patum especial en honor a la figura de guix.

Ens han venut tal cerimònia religiosa com a Berguedanisme, patriotisme local que no hauria de tenir res a veure amb la religió. Res més lluny de la realitat. Només cal mirar el grup impulsor amb seu en una cereria: el conformen berguedans recalcitrants alguns dels quals, com la Roser Farràs amb un paper especialment rellevant contra la plataforma per la convivència que buscava justícia arran de la mort del Pep Isanta al 2005. Va ser ella qui va fer córrer rumors sobre el Pep i va criminalitzar tot el moviment de resposta que va generar el seu assassinat. Berguedans de tota la vida. Gent d'ordre. Feixistes de cap a peus.

Que es vegi normal la celebració d'una coronació no és resultat d'un destí ni fruit de cap casualitat. S'explica com tot amb el context sociocultural fruit dels esdeveniments històrics. 40 anys de franquisme de la mà de l'església catòlica més obscurantista i genocida es van encarregar de situar sants, verges i capellans com a referents culturals de tot un poble –només cal veure en nomenclàtor-. La història l'escriuen els vencedors amb la seva particular visió del món i també aquests s'encarreguen de potenciar o fer desaparèixer efemèrides que cal celebrar o ignorar. I uns fets o uns altres poden ser igual de berguedans. De fet el Berguedà ha estat terra de lluitadors anarquistes, de guerrillers i de militants que col·lectivitzaren fàbriques i enfrontaren al feixisme i a l'església catòlica fa 80 anys. Que avui se celebri i es consideri berguedà la coronació d'una verge i resti en la més absoluta ignorància l'activitat dels milicians va directament relacionat amb qui va guanyar la guerra i en quin bàndol estava l'església catòlica.

Però no s'ha de denunciar l'església catòlica només pel seu passat. Avui l'església segueix sent igual de retrògrada i lliberticida. N'és un exemple la conferència episcopal o més a prop: el mateix bisbe de Solsona.

En fi, aquest 2016 Berga lluirà amb menys o més gust en homenatge a una verge que diuen que va fer algun miracle. Però a aquestes alçades el miracle seria que l'equip de govern –més enllà del «postureig» al qual ens té acostumats- homenatgés també als llibertaris repressaliats amb un nom al nomenclàtor.

Cronificació

Barrufet negre

Al nord, juliol de 2016

Quan una persona de cultura occidental assegura ser atea, no sap el que es diu. La moral cristiana és més fonda del que un pot arribar a imaginar. Albert Camús deia de Francesc Ferrer i Guarida: «Ell pensava que ningú és dolent per voluntat pròpia i que tot el mal d'aquest món ve de la ignorància.» Camús ve a dir que Ferrer i Guàrdia va ser un home de «bona fe», naïf, il·lús; com també s'ha dit de molts altres anarquistes de principis del segle passat.

El «mal» d'aquest món ve de la ignorància? Jo crec que sí. I el «bé» també. Pràcticament tot el que fem ve de la ignorància, constantment projectem imaginaris col·lectius que són només això, imaginaris. I costa molt imaginar-se un món occidental paral·lel sense el substrat cristià mil·lenari que arrosseguem. En part, l'anarquisme també neix embolcallat de moral cristiana, la revolució es fa contra l'església, contra les institucions putrefactes que aixequen la bandera «d'Estat Catòlic», però la moral i la «bona fe» de Jesús de Natzaret és i ha sigut el nostre pa de cada dia pràcticament d'ençà que vam aprendre a fer el pa. Tot això em fa pensar en un relat de Jacinto Toryho quan explica que Buenaventura Durruti li va demanar si podia acompanyar la seva mare a missa quan aquesta va venir uns dies a Barcelona:

-Mi madre es muy católica; no sé si te lo ha dicho ella...
-Me lo ha dicho. También lo era la mía. ¿Y qué?
-Pues que no quiere dejar pasar el domingo sin ir a misa.
-¿Y ése es el problema?
-Bueno, le gustaría que yo le acompañara...
-Y tú no quieres, ni quieres decírselo, ¿verdad?
-Hombre...
-¿Y si la acompañara yo?
(...)
-¿Y tú vas a ir a misa con mi madre? ¿Eres capaz?
-Me lo preguntas como si se tratara de una proeza. Pues sí que no he ido pocas veces. Claro que soy capaz. ¡Vaya una cosa! -Y su madre fue conmigo a misa el domingo.
Jacinto Torhyo, No eramos tan malos (1975)

El temps no ha passat. El 2015 la CUP de Berga revoluciona la ciutat retirant el Sant Crist de la Sala de Plens però «es deixa» la Verge de Queralt per motius culturals. I encara més, el setembre del 2016 es prepara una Patum especial i tot un conjunt d'actes per celebrar el centenari de la «cronificació» d'aquesta mateixa verge.

Creients en terres promeses ho som una mica tots, però aquell que es consideri ateu, agnòstic o que senti cert rebuig i/o indiferència pel cristianisme, ha de ser molt conscient del pes real d'aquesta religió a la seva pròpia vida. Fins a quin punt la moral cristiana és transcendent a la història de la humanitat? Això no ho sabem. I si no avancem ni un pam, mai ho sabrem.

Som els amics de Godzilla

Ateneu Columna Terra i Llibertat

Berga, agost de 2016

Si avui doneu un volt per molts carrers de la ciutat de Berga semblarà que esteu al 1940, just després de la victòria franquista que van anomenar «Croada Nacional». Els carrers estan engalanats i plens de pancartes i frases clericals. Anem enrere com els crancs; sens dubte alguns així ho volen.

L'hegemonia, el pensament dominant, el genera un petitíssim grup ultra de Berga que controla els catòlics i, amb el permís —per activa o per passiva— de la resta, acaba imposant-se per a tothom. Tot plegat amb la participació —més o menys activa— d'institucions públiques i privades, de les que en destaca per la seva brutícia la Caixa de Pensions: desnonaments, etc., o la franquista Damm.

La realitat però, és ben diversa, i a Berga per gran part de la població això de la Coronació de la Mare de Déu de Queralt és quelcom que ni els va ni els ve (més enllà de la Patum que se'n faci). I un altre grup de gent —prou important— som activament contraris als actes religiosos que impulsa l'església. Sí, som més de les Pubilles de Belcebú que de vendre estampetes i Sants o dir-li a algú amb qui no se n'ha d'anar al llit o exigir-li a una dona que tingui un fill que no desitja. Quines coses.

Cal trencar aquesta lamentable hegemonia. A Berga no som poques les persones que ens sentim immensament allunyades de la religió i del que se'n deriva. Gent per les quals l'únic sagrat és el lliurepensament, les llibertats individuals i col·lectives, la justícia social i el bé comú. Som moltes les persones que apostem perquè s'estimi com es vulgui, que volem l'avortament lliure, i els capellans ben lluny de les escoles i de la canalla; si us plau. Sí, els mateixos que apostem per la solidaritat i rebutgem la caritat i que, per sort, encara ens escandalitzem de les violacions dels capellans, els assassinats masclistes i, com no, pels assassinats en nom de Déu siguin a Síria abans d'ahir o a casa nostra fa vuitanta anys quan els capellans beneïen els afusellaments de Franco.

Berga no és dels cagamisses!
Penja el teu Godzilla al balcó!
Ni déu ni amo! Visca la llibertat!

Construcció, demolició i gentrificació

El miratge del canvi en les polítiques d'habitatge municipals

L'Espurna
Manresa, juliol de 2016

A principis de novembre de l'any passat, el primer tinent d'alcalde i regidor d'Habitatge de l'Ajuntament de Manresa, Antoni Llobet, va presentar les línies d'actuació en matèria d'habitatge del govern manresà. Entre elles hi ha el Pla Local d'Habitatge; el Programa d'inspecció de pisos desocupats; el Fons d'habitatge de lloguer destinat a polítiques socials; l'actuació municipal en casos de desnonaments; i les partides destinades a habitatge en el pressupost del 2016. Més de mig any després de la presentació d'aquestes línies, ens trobem en la mateixa situació o, millor dit, en petits passos que generen una imatge que "es canvia tot" perquè res canviï.

Una bona mostra d'això són totes les promeses incomplertes, en matèria d'habitatge, que l'Ajuntament ha fet a col·lectius com la PAHC, la lenta implantació del Fons d'habitatge de lloguer social o les línies d'actuació urbanística que responen a uns interessos concrets més enllà de les necessitats reals d'habitatge com poden ser les actuacions del barri de la Guia o el projecte urbanístic de l'Alcoholera.

A Manresa hi ha més de 9.500 habitatges buits, segons dades de l'Idescat de l'any 2011. Molts d'aquests habitatges són de nova construcció i pertanyen a grans entitats financeres. Malgrat haver-hi el Programa d'Inspecció i Intervenció en habitatges desocupats, l'Ajuntament de Manresa aposta per la construcció de més pisos nous i un clar exemple és la previsió urbanística pel solar de l'Alcoholera.

El Programa d'Inspecció i Intervenció que es va posar en marxa a finals de 2015, obra la possibilitat de sancionar als propietaris que disposin de més de 50 habitatges en desús durant els últims dos anys (com a mínim, segons marca la Llei del Dret a l'Habitatge). Un dels requisits polèmics per la sanció és que no s'hagin posat al mercat. En aquest sentit, el fet de posar-los a oferta pública, encara que el preu sigui desorbitat o no hi hagi cap mena d'interès en la gestió de l'immoble pot ser un condicionant per evitar la sanció de l'esmentat Programa.

La majoria d'aquests propietaris són entitats financeres i entre elles, el Banco Santander. Aquesta entitat financera pertany al Grup Santander, la qual també incorpora participacions d'altres empreses com la Immobiliària Altamira Asset Management, S.A.. Des d'aquesta empresa es gestionen

els actius de propietat del Santander, els quals no només són habitatges d'obra nova, sinó que també n' hi ha de segona mà (volum patrimonial que s'ha vist incrementat arran dels diversos desnonaments que ha tirat endavant aquesta entitat bancària en els darrers anys) i solars buits (en tota Manresa, el Grup Santander té més de 7900m2 de sòl base de propietat) . A més, des d'aquesta empresa també es gestionen alguns actius de la Societat de Gestió d'Actius Procedents de la Reestructuració Bancària (Sareb). Cal recordar, que el Banc Santander és el principal accionista del Sareb i, per tant, li interessa també vendre habitatges d'aquesta societat. Així doncs, resulta paradoxal i evidenciador que al mateix temps que es podria aplicar sancions al Banc Santander per tenir pisos desocupats i de llarga durada, també se li doni permís per aixecar quatre blocs de fins a 7 plantes a la zona de l'Acoholera, entre l'estació d'autobusos i la carretera de Santpedor.

100 pisos d'obra nova i 3.380m2 de superfícies comercial

El ple municipal del 16 de juny va donar llum verda a l'aprovació inicial del conveni urbanístic entre el Banc Santander i l'Ajuntament de Manresa per al desenvolupament del projecte "Pla Especial -8 Alcoholera". Aquest pla té un àmbit d'actuació de 6.830m2 on gairebé la meitat de la superfície s'habilitarà per ús comercial (3.380m2) i habitatge, amb la previsió d'un centenar de pisos repartits en 4 blocs. La resta de superfície està repartida en zona verda (2.049m2) i espai viari (1.366m2). La zona comercial es situarà a les plantes baixes dels blocs de pisos i també sota el rasant de terra aprofitant el desnivell entre el carrer Sant Antoni Maria Claret i el vial d'accés a l'estació d'autobusos. El conveni també té previst que es rehabiliti la façana de l'antiga fàbrica de l'Alcoholera i la xemeneia existent en el solar.

"A Manresa hi ha més de 9.500 habitatges buits"

Els terrenys afectats per aquesta actuació són propietat del Banc Santander (un 50%) , Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i zones ja urbanitzades propietat de l'Ajuntament de Manresa en cessió de l'antiga propietària Carbones de Berga. Aquest pla especial afectarà al Pla General el qual incorporarà modificació, entre les quals la pèrdua del 28% del sòl a equipaments. A més, l'edificabilitat (1) del PE-8 Alcoholera supera la taxa màxima permesa en el futur Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM), actualment en fase d'aprovació. El nou POUM preveu una edificabilitat màxima del 1,5 metres quadrats de sostre per metre quadrat de sòl, mentre que el conveni de l'Alcoholera estableix un 1,8 m2. L'actual regidor d'urbanisme, Marc Aloy defensava el Pla Especial en els mitjans regionals declarant que "sobre rasant" es manté el 1,5, però que el 1,8 s'arriba amb "l'aprofitament de les plantes soterrades", malgrat que en aquest soterrament hi vagi superfície amb ús comercial.

La Guia en perill de desaparèixer

Una altra actuació, no mencionada en les línies d'actuació en matèria d'habitatge de l'Ajuntament de Manresa, és la destrucció dels 8 blocs de pisos del barri de la Guia, amb una contrapartida econòmica que encara està en negociació, però que s'estima que ronda a prop dels 900.000 euros de les arques públiques.

Aquest barri va ser construït a principis dels anys 50' per ADIF, l'empresa pública estatal encarregada de la gestió i administració de les infraestructures ferroviàries. La Guia va ser destinada per cobrir la necessitat de vivenda de les treballadores d'ADIF, tal i com marcava la legislació franquista en relació a proporcionar habitatges segons el volum de treballadores que tenia l'empresa pública. El nou POUM (aprovat inicialment el 20 de març de 2015 amb els vots a favor de CiU, PP i CUP, les abstencions de PSC, ERC i PxC, i cap vot en contra) preveu la destrucció d'aquest barri en un parc públic, integrant-se així en el projecte de "Manresa 2022", ja que tota aquesta zona està emmarcada pel reclam turístic del Camí Ignasià. Així doncs, la Guia fa nosa, paisatgísticament, a una Manresa que vol ser "el referent del turisme espiritual", malgrat que l'Ajuntament s'entesti a argumentar que la demolició del barri és a causa de la deixadesa d'ADIF o per l'encariment dels subministraments per l'emplaçament que aquest té (2).

L'estudi econòmic del POUM fixa la xifra de l'operació amb 870.000 euros, però la negociació per l'expropiació del barri encara continua i sembla que no hi ha cap acord encara. Al barri hi viuen més de 40 unitats familiars que encara no saben quin futur els hi prepara, ja que per una banda ADIF no aclareix res en relació al futur del barri, al contrari, fins fa poc ADIF continuava llogant pisos. I per altra banda, l'Ajuntament tampoc no ha donat cap solució per a totes aquelles persones que actualment viuen a la Guia. És per això que la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Manresa (FAVM) ha presentat allegacions al POUM en relació a l'actuació de la Guia. En concret, la FAVM s'oposa al desallotjament del barri fins que no hi hagi una finalització de tots els contractes i també és contrària a l'expropiació al ser una gran quantitat de diners entre estaments públics. A més, la Federació atribueix el malestar de les infraestructures del barri a la deixadesa d'ADIF, ja que des del 2009 aquesta empresa no ha fet cap millora al barri.

Segueix >>

>>

Rehabilitació o exclusió?

La rehabilitació d'habitatges sembla que sigui un terme conceptual més que una realitat. Les intencions del govern de Junyent a principis de 2015, emmarcades dins d'un nou Pla Local d'Habitatge, es presentaven amb la voluntat de "rehabilitar les diferents zones del municipi, sobretot del centre històric" per tal de "crear incentius perquè els pisos siguin habitables". Cal remarcar que el nucli vell de Manresa és on es troben els edificis més deteriorats de la ciutat i on les condicions d'habitabilitat són molt precàries. En aquestes condicions és on viuen la major part de població migrant de Manresa. Els plans de rehabilitació de l'Ajuntament creen alarma amb la possible gentrificació del nucli vell, composat pel Barri Antic, Escodines i Vic-Remei. Una gentrificació que aniria molt bé pels plans turístics de la Manresa 2022, ja que bona part del circuit turístic Ignasià passa pel nucli vell de Manresa. Així, doncs l'exclusió de la població migrant i dels estrats socials més baixos del barri vell aniria guanyant terreny en pro de nous habitatges reformats i amb contraprestacions que farien augmentar el valor de l'habitatge en aquesta zona, creant així una nova bossa poblacional.

"Els plans de rehabilitació de l'Ajuntament creen alarma amb la possible gentrificació del nucli vell"

Valentí Junyent proposava que aquesta "rehabilitació" es dugués a terme per mitjà de la deficitària empresa municipal Fòrum (Foment de la Rehabilitació Urbana de Manresa) i que aquesta canviés la seva activitat. Junyent recordava que malgrat el seu delicat estat, aquesta empresa rep 500.000 euros cada any i amb previsió de continuar rebent-ho en els pròxims 4 anys . Cal recordar que Fòrum va ser la encarregada de construir i gestionar pisos de lloguer públic i que va entrar en fallida a partir de l'any 2010 amb pèrdues de gairebé mig milió d'euros anuals. Els pisos que gestionava, malgrat ser de "lloguer social", molts cops superaven el preu de venda de mercat.

Segons va afirmar Antoni Llobet, el Pla d'Habitatge inclourà una part de diagnosi i anàlisi de la situació i un pla d'acció amb objectius, estratègies, calendari i finançament. El Pla d'Habitatge està en la fase de redacció després que al febrer s'adjudiqués aquesta a la empresa GMG, Plans i Projectes, SLP per un valor inicial de 20.570€ sufragats per la Diputació de Barcelona. Així doncs, caldrà esperar aquest Pla per perfilar molt més els anàlisis i poder generar una resposta a tots els interessos especulatius i discriminatoris que se'n generin.

1. L'edificabilitat és la intensitat de l'ús del sòl i es mesura amb el coeficient resultat de dividir els metres quadrats edificables per cada metre quadrat de superfície.

2. L'actual regidor de projectes urbans, Marc Aloy, ha fet diverses declaracions als mitjans explicant que la demolició del barri és a causa del deteriorament atribuït a ADIF i de les grans despeses que hi ha al portar els subministraments cap al barri de la Guia.

De ese polvo estos lodos

Resultats de la bombolla immobiliària al Berguedà

Barri

Berga, juliol de 2016

L'entrada sud de Berga ens rep amb les restes de la bombolla immobiliària. El que havia de ser la urbanització dels 40 pilans és un munt de carrers asfaltats plens d'edificis a mig construir amb alguna casa acabada, aïllada i rodejada de costellams de formigó, encofrats i esvorancs al paviment. L'última llicència per a construir-hi habitatges es va donar entre el 2006 i el 2007. A l'altre cantó de la carretera de Sant Fruitós, al costat de Cal Canal, els terrenys segueixen tenint el cartellet de "en venda", raó Solvia, la immobiliària del Banc Sabadell que els ven pel mòdic preu de 650.000 euros per si algú s'anima a seguir construint-hi. Tanmateix la festa fa anys que es va acabar, els bancs es van acabar quedant la majoria de pisos, solars i immobles buits per estrenar, impossibles de vendre i destinats en un primer moment a l'especulació.Promotores i immobiliàries, berguedanes, i de fora, van fer l'agost. D'altres es van arruïnar. Les cases pels bancs i els bancs rescatats amb diners públics. L'oferta d'habitatge és abundant. Les webs de les noves immobiliàries de les entitats bancàries en van plenes. Pisos nous i, és clar, de segona mà procedents de desnonaments. D'aquells que no han pogut pagar i que, òbviament, no han estat rescatats per ningú.

"Entre el 2001 i el 2011 Berga va passar dels 7.804 pisos als 9.120."

La febre del totxo

La febre del formigó va projectar un munt d'urbanitzacions que havien d'enriquir a uns pocs, repartir engrunes a uns quants i hipotecarne molts d'altres. La urbanització dels 40 pilans n'és només un exemple del que havia de ser i no ha estat mai. Entre el CAP i l'Hospital hi havia projectada (i mig començada i actualment aturada) la del Torrent de Santa Eulàlia, aprovada el 2005 i començada el 2009 i on -en teoria- hi van 146 habitatges. O la dels Pedregals, més o menys de la mateixa època, també mig començada i on -en teoria- hi van 111 habitatges. Aquestes dues urbanitzacions segueixen sent projectes prioritaris tant per l'ACEB com per la Taula de la construcció del Berguedà per a l'actual legislatura. Sembla ser que no tenim prou habitatges buits a la comarca.

A la Rasa dels Molins hi havien d'anar 12 edificis que representarien un total de 374 pisos i al Canal industrial 446 habitatges més segons es va aprovar en el pla parcial al 2008. També a la zona sud de la Valldan hi havia projectada una nova urbanització. Sortosament cap d'aquests projectes es va començar a construir mai.

Entre el 2001 i el 2011 Berga va passar dels 7.804 pisos als 9.120.

El resultat: habitatge buit en mans dels bancs

No obstant la febre constructora, el nombre d'habitatges buits ja el 2001 eren el 16 % del total. Aquesta xifra es mantindrà tot i l'augment en el número d'habitatges i seran 1.531 el total habitatges deshabitats durant el 2011. Al Berguedà la xifra al 2011 s'enfilava fins al 19% del total.

Avui en dia no es coneixen dades del número d'habitatges deshabitats però sí que hem pogut constatar com els bancs, les immobiliàries més grans de l'Estat, acaparen i oferten avui un munt de pisos arreu de la comarca procedents de desnonaments i projectes mastodòntics fallits. N'és exemple la immobiliària Altimira, del Grup Santander que gestiona blocs a Berga, Cercs, Gironella i sobretot a Puig-reig on hi té 3 blocs amb un total de 31 pisos. Alguns són directament del Santander mentre que d'altres són de la SAREB, és a dir del banc públic creat per sanejar la banca i pagat entre totes. Servihabitat, de CaixaBank també té un bloc amb 4 pisos al carrer Marcel·lí Massana de Berga (antic Mossèn Huch) així com un altre a Casserres amb 10 pisos i a Cercs amb 4 habitatges més. L'antiga Caixa Catalunya (actual BBVA) tenia dos blocs al carrer del Bruc amb 8 pisos en total. Aliseda, del Grup Popular també té alguns habitatges (5 en oferta pública) i Solvia, del banc Sabadell, també en té uns quants.

Els ajuntaments tenen capacitat sancionadora contra les entitats bancàries i els grans tenidors que mantinguin pisos buits, i arran de la moció presentada i aprovada a petició de la PAHC a mitjans del 2014 l'ajuntament de Berga s'ha compromès a exercir-la. Tanmateix, tot i el canvi de govern, l'actual equip de govern de la CUP tampoc ha iniciat cap expedient en aquest sentit.

L'especulació també destrueix el casc antic

El juny passat llegíem a la premsa que l'ajuntament enderrocaria subsidiàriament una casa en mal estat al carrer de l'om de Berga. Era un habitatge víctima d'anys d'especulació que també afectaria al casc antic. Immobiliàries berguedanes, particulars i empreses de tota mena van fer molts diners des dels anys noranta fins entrats els 2000 comprant i venent cases al casc antic de Berga. El 16 de setembre del 2002 una d'aquestes cases s'enfonsava a causa del seu mal estat. Al lloc dels fets s'hi va personar Joan Casòliva de la immobiliària del mateix nom, que va reconèixer les seves activitats especulatives: "Tenim molts pisos i no tenia clar quin edifici és el que vam comprar fa un any". (2)

Però l'afer més sonat i més mediàtic ha estat el protagonitzat per la família Garrós (3). Es tracta de l'estafa de les anomenades "cases fantasma" i que era el resultat de la febre especulativa. En aquest cas varies empreses de la família Garrós van comprar a través d'un entramat d'empreses des de finals dels 90 i a principis del 2000 desenes de cases. Les dividien horitzontalment, falsificaven els peritatges i demanaven un crèdit que no tornarien. El 2003 són posades a disposició judicial un total de 7 persones de la família Garrós Ruiz arran d'aquesta estafa que deixaria al seu pas un barri destrossat amb una afectació de 50 cases i 200 pisos deteriorats i abandonats. Les cases van acabar en mans dels bancs o en mans d'altres empreses especulatives com Level Inversion 25 SL que no s'encarregarien del seu manteniment. El 2006 l'ajuntament va aconseguir assegurar-se el dret de tempteig i retracte de les cases però la seva situació econòmica tampoc li ha permès fer-hi res. Durant el 2007 diferents iniciatives van denunciar l'especulació, algunes de les quals van culminar amb l'ocupació de dos edificis(4). De la mateixa manera i en la mateixa línia aquest mes de juliol s'ha donat a conèixer l'ocupació d'una finca a la plaça del forn que pretén esdevenir un centre social.

Així doncs, mentre la febre del totxo obligava a construir més i més habitatges per especular, al casc antic de Berga s'especulava amb el que ja hi havia. En els dos casos els resultats han estat molt similars i qui n'ha pagat les conseqüències els mateixos.

1. El Pèsol Negre, número 66
2. Regió7 18/09/2002
3. El Pèsol Negre, número 35
4. El Pèsol Negre, número 36

Actius que gestiona Grup Santander al Berguedà

Gironella
Bloc de pisos Plaça de la Vinya 5 (Santander)
14 pisos en oferta pública

Puig-reig
Bloc de pisos Alzina 9 (SAREB)
4 pisos en oferta pública

Bloc de pisos Bonavista 19 (SAREB)
10 pisos en oferta pública

Bloc de pisos Llobregat 9 (SAREB)
17 pisos en oferta pública

Bloc de pisos Tarragona 9 (SAREB)
4 pisos en oferta pública

Berga
Bloc de pisos Gran via 9 (SAREB)
5 pisos en oferta pública

Pisos Gran via 19 (SAREB)
2 pisos en oferta pública

Cercs
Bloc de pisos La Baells 9 (SAREB)

Neix el CSOA La Pastera

El passat mes de juliol es va ocupar una finca a la plaça del forn de Berga per fer-hi un centre social. A continuació reproduïm part del comunicat que ens han fet arribar:

"El Centre Social Ocupat i Autogestionat La Pastera és un espai de denúncia i resistència a l'especulació immobiliària. Posem al servei de la comunitat un edifici malmès pel frau especulatiu. Entre totes, el volem revitalitzar per tal de desenvolupar-hi activitats obertes a tothom. Ja hem començat a treure runa i porqueria acumulada, i també estem refent les zones més degradades. Paral·lelament, de forma assembleària, estem creant canals de comunicació i debat en els quals analitzem les necessitats socials i culturals del barri, a fi que el conjunt d'idees a desenvolupar-hi comencin a vestir el projecte"".

A quién roba a un ladrón, solidaritat rebel

Robin Hood

Manresa, juliol de 2016

"És un honor robar un banco. Que placer robar a aquella pátria de imbéciles"

Lucio Urtubia

El matí del 14 de novembre del 2014 un grup de persones armades entrà a l'oficina del Pax Bank a la localitat alemanya d'Aachen. Després de buidar la caixa forta i lligar els empleats del banc, abandonen l'entitat sense que s'hagin produït ferits ni danys personals.

Un any i mig després, el 13 d'abril del 2016 una companya anarquista resident a Barcelona fou detinguda (acusada d'haver participat en l'acció) mitjançant un ampli dispositiu policial, que aprofità l'ocasió per registrar una de les altres fortaleses de l'okupació: els Blokes de Gràcia. La solidaritat no tardà en estendre's i aquell mateix vespre una manifestació recorregué els carrers de la Vila. Almenys una altra companya ha estat detinguda a Amsterdam relacionada amb una expropiació similar que la policia vol relacionar amb el mateix cas.

"Durante dos años Durruti fue la encarnación del demonio. Y no se cansaban de tentarlo, cada vez que pasaba algo en un banco o estallaban bombas. Y (su) madre gritaba: "Esto no puede ser, cada vez que viene a casa tengo que remendarle la ropa, y en los diarios dicen que saca el dinero a paladas allí donde lo encuentra."
Por supuesto que hubo muchos asaltos, pero Durruti tomaba el dinero con una mano y lo daba con la otra para la lucha. No tenemos nada que ocultar, ¿comprendéis?, y tampoco nos avergonzamos de haberlo hecho, para que lo sepáis."

Florentino Montroy

Els quantiosos esforços policials per trobar els presumptes responsables arribaren fins a límits realment despreciables: des de la recuperació dels "wanted" de l'antic oest oferint valuoses i milenàries recompenses, a una campanya desinformativa de delació utilitzant un horrorós programa televisiu.

La investigació del cas alerta altra vegada de la cada cop més recurrent col·laboració policial interestatal i de l'avançament en la utilització de les tècniques que utilitzen l'ADN com a prova per aconseguir condemnes.

La resposta estatal evidencia altre cop la doble vara de la justícia: per a les pobres i rebels, tot el pes de la llei amb presó assegurada. Per a les riques, advocats d'alt stànding, trucades influents, indulgència del corporativisme polític i només quan ha estat un robatori tan descarat impossible de ser ocultat, cel·la de luxe per a un breu període.

A més, hem de tenir en compte que les expropiacions de les oprimides sempre suposen un risc, un desafiament, una exposició de la pròpia integritat per a poder ser dutes a terme. En canvi, els robatoris de l'establishment es poden fer sense embrutar-se les mans, des de la tranquil·litat d'un despatx amb la simple arma d'una firma.

"Nos lo estan robando todo por la cara y es la gente que se rebela la que te parece rara"

Folie a trois

Ja sabem que els bancs no gaudeixen de massa simpatia popular. Si alguna cosa poden tenir en comú un macarra de gimnàs, amb un indígena de la Guaína, una ajustada pensionista i un anti-sistema (a part de possiblement ser explotades) és que no senten cap mena de llàstima cada cop que algú té l'atreviment de buidar un banc.

La novel·la policial en les cròniques dels diaris de la Nordrhein-Westfalen parla referint-se a les nostres companyes d'una perillosa banda de lladres. Però parlant de robatoris. Allò que definí Karl Marx com a plusvàlua no és el robatori legal realitzat per l'empresari tot esdevenint la base de l'acumulació capitalista? No són els

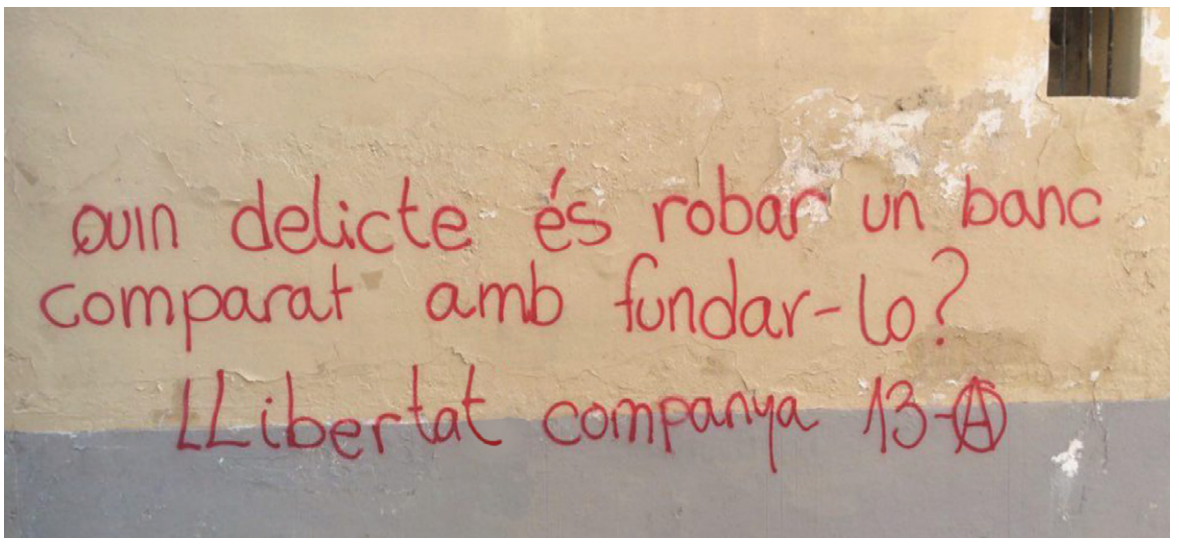

bancs les què roben milers de cases a aquelles que no les poden pagar? No són més perillosos per al bé comú els Nuñez i Navarro, els Millet i els amics del 3% que són els què han buidat les arques públiques?

Pax Bank és un banc catòlic del Vaticà, que sempre s'ha vanagloriat d'invertir segons les normes ètiques de la creença catòlica. Deixant de banda la seva hipocresia al no seguir la moral rància amb gaire rectitud (ja que entre altres invertí en l'empresa que fabrica pastilles anti-conceptives Wyeth), l'any 2009 sorgí a la llum que havia invertit 580.000 euros a BAE Systems. BAE Systems és la segona empresa contractista militar del món, que entre altres armes fabrica dispositius de destrucció amb urani empobrit. Pax Bank no només roba, sinó que mata per enriquir-se. Treure'ls-hi als diners que invertirien en guerra, en explotació o en especulació potser és un delicte per a les lleis burgeses, però sense cap mena de dubte és un acte ètic i políticament impecable pels què creiem amb la revolució social. I és que ens importa ben poc el què hagin fet o deixat de fer les nostres companyes recentment detingudes: per a elles només sentim amor, solidaritat i respecte per ser com són i per tot el què estan aguantant.

"El robo es un acto revolucionario. Robar por que no he tenido nada, nada me ha pertenecido. Y no para enriquecerse, para acumular bobamente riquezas en el armario, que son las que le impiden a uno realizarse. Los anarquistas no hemos tenido ni banqueros, ni industriales, ni ministros, ni diputados que nos hayan dado dinero. Los anarquistas iban a los sitios, robaban y hacían lo que podían."

Lucio Urtubia

L'imaginari col·lectiu guarda un alè de romanticisme amb aquelles que optaren per robar als rics tot desafiant el poder. Des d'en Serrallonga al Vaquilla, d'en Ballester al Solitario. Per posar un exemple, en terres hel·lenes és àmpliament admirat el considerat durant molt de temps enemic públic número u de Grècia: Vasilis Paleokostas, un antic granger que després de robar bancs o segrestar industrials, reparteix part dels seus botins entre les classes populars de Grècia. La seva doble fuga en helicòpter de la presó de Korydalos no ha fet mes que augmentar la llegenda.

Grups revolucionaris de tot el món optaren en el seu moment per la reapropiació: dels Tupamaros al FRAP, de les Brigades Roges al M-19. Per a tots ells, les expropiacions no tan sols suposen una substracció de béns materials al capital amb un fort simbolisme: el seu potencial radica sobretot en la capacitat i possibilitat d'utilitzar els béns expropiats per enfortir la lluita revolucionària; en passar del benefici individual al bé col·lectiu.

Dins de les files anarquistes o antiautoritàries trobem entre els mes reconeguts l'Alexandre Marius Jacob que amb les seves habilitats inspirà a Maurice Leblanc a inventar-se el personatge d'Arsene Lupin; Durruti amb les Solidarios, en Roscigna o Serverino de Giovanni en terres argentines; en Lucio Urtubia amb les falsificacions del City Bank. I també els MIL d'en Rouillan i en Puig Antich o els Grups Autònoms de l'efervescència dels 70. Totes elles destinaren la totalitat o bona part dels béns expropiats (a part òbviament dels recursos necessaris per a la manutenció del grup i de l'activitat clandestina) a la propaganda, a l'obertura d'ateneus, a sufragar les lluites obreres, als gastos anti-repressius,...

Però no fa falta anar tan enllà per a trobar companyes d'idees que han optat per l'expropiació: tothom té present la forma delicada de fer-ho de l'Enric Duran. A Grècia el febrer del 2013 fóren detinguts 4 anarquistes després de perpetrar dos atracaments a bancs. Un d'ells és en Nikos Romanos, amic de l'Alexandros Grigorópulos present en el moment que fóu assassinat per la policia. A l'estat Xilè les expropiacions també han estat recurrents: allà el company Sebastián Oversluj fóu mort per un guarda de seguretat.

CAFÈ L'HAVANA
Plaça Gispert · Manresa

LA DISTRI
LLIBRES, REVISTES, FANZINES, DOCUMENTALS
C/ ESCODINES, 11-MANRESA OBERT: DV 17-20H DS 10-13H

ATENEU POPULAR ROCAUS
Ateneu Popular Rocaus
C/ Santa Llúcia, 1 Sallent
www.ateneurocaus.cat

CNT AIT MANRESA
Plaça Catalunya nº 9, Entresol 1
08242 Manresa (Barcelona)
Teléfon: 93 178 83 68
sov@manresa.cnt-ait.es http://manresa.cnt.es

CGT
Federació Local de Manresa
C. Circumval·lació 77.
2on. Manresa, 08240
Tel: 93 874 72 60
Fax: 93 874 75 51
flcgtmanresa@hotmail.com
www.facebook/cgtmanresa

Pinzellades de colombia enmig del proces de pau

Les ciutats: evidència de les desigualtats

Les diferències socials, més que evidents, estan normativitzades. Els barris es classifiquen per estrats, sent l'estrat 1 el més baix de tots i l'estrat 6 el dels barris rics i bunquerejats del nord. Una diferenciació que teòricament es realitza per ajustar els serveis (lloguer, aigua, llum, gas) que hauria de pagar cadascú, però que a la pràctica és un recordatori constant del lloc que una ocupa dintre l'escala social.

El tan criminalitzat "top manta" a llocs com Barcelona aparenta ser la meitat de la població d'una ciutat qualsevol d'Amèrica Llatina. Les buscavides de l'economia informal, es desplacen arreu venent tota mena de productes: sembla que allò que necessites, aparegui. Si plou s'omple de venedors de paraigües i cangurs; que has de trucar i no tens telèfon, hi ha venedors de "Minutos", que estàs en un autobús amb una calor horrible, els venedors de gelats apareixen com per art de màgia. Darrera d'això moltes venedores paguen un impost corrupte a les policies perquè els deixin vendre en pau, altres depenen de les màfies que es disputen zones de control i distribució. v
Aquelles que estan a la baula més baix asón les habitants de carrer. Massa sovint camperoles desplaçades pel conflicte que a l'arribar a les grans ciutats han abandonat la pobresa digne del camp a una pobresa molt més cruenta impregnada de rebuig social. Destrossats pels efectes de drogues com el "basuco"(la substància amb el principi actiu de la cocaïna més impur), es veuen novament desplaçats dels barris turístics i rics perquè donen mala imatge.

La gentrificació a Bogotá està organitzada i té un nom: Plan de Ordenamiento Zonal Centro. Començà pel barri colonial de la Candelaria absorbint cada cop més indrets. La fase més recent ha estat el desallotjament via policial d'unes 2.000 persones que vivien al barri del Bronx amb el pretext de la lluita contra la delinqüència organitzada. Si bé és cert que màfies i paramilitars tenien forta presència a la zona, tot sotmetent a part dels seus habitants, òbviament la política de terra arrasada d'extirpar aquesta part de la ciutat per construir-hi centres comercials i oficines no soluciona el problema, sinó que el trasllada. I és que la ciutat de Bogotà amb més de 8 milions d'habitants, segueix creixent a un ritme vertiginós a toc de xavoles de recent construcció.

A les ciutats i poblets de la costa caribenya, es corroboren les tesis més pessimistes que parlen que les guerres venidores seran les guerres de l'aigua. La recent sequera provocada pel Niño ha accentuat les restriccions per una població que ha de veure com es prioritza l'ús d'aquest element per a la sostracció de minerals o per la indústria hidro-elèctrica. A Santa Marta la mendicitat no sols demana diners o aliments, sinó que sobretot demana aigua per beure. I tot a unes temperatures infernals.

El Camp i l'oblit de l'estat assistencial

Si una de les principals problemàtiques a les què hem de fer front a Catalunya i a la resta de l'estat espanyol és l'accés a l'habitatge, a Colòmbia una de les problemàtiques estructurals ha estat la de l'accés a la terra. Segons dades de l'any 2015, el 41% dels 113 milions d'hectàrees d'ús agrícola està en mans d'una minoria terratinent que representa el 0,4% de la població.

La realitat del camp és una realitat pausada, de calma tensa i dura en certs sentits. Si no tens una mirada acurada et pot semblar que no hi passa res, quan hi passa de tot. Hi ha "veredas" que queden a 2,3,4 dies de camí a peu fins algun accés motoritzat. I és que l'època de La Violència (1946-1958) suposà un nou exili forçós per part d'un camperolat que es refugià cada cop més endins de la selva frondosa. La única presència estatal que han conegut durant molt de temps ha estat l'exèrcit, en forma d'abusos i massacres. En algunes d'elles encara no hi ha arribat la llum o tiren d'algun generador recomprat que s'ha d'arreglar cada dos per tres. Els caminets per desplaçar-se han estat oberts a cop de machete. El principal mitjà de transport és la mula, carregada a més no poder, a qui sincerament no li intercanviaria la vida per res del món. Òbviament no gaudeixen de cap centre sanitari. I si tenen algun tipus d'escola a menys de tres hores, no és descabellat pensar que durant la meitat de l'any no tenen cap professor. Molts camperols són catalogats d'analfabets pel pensament dominant de la mirada metropocentrista: res més lluny de la realitat, és espectacular el coneixement acumulat retransmès de generació en generació de les plantes, de la naturalesa, dels animals, de l'ús de les eines, del temps, etc.

És sobretot en les zones més allunyades i muntanyoses on poc a poc i de mica en mica s'anaren gestant les condicions objectives i subjectives per a què sorgissin (i s'hagin mantingut fins ara) els grups guerrillers. A més de les difícils condicions de vida i la problemàtica per la tinença de la terra trobem entre les causes del conflicte els abusos dels exèrcits i els "pájaros" (els antecessors del paramilitarisme); la influència de la revolució cubana o l'herència de la pràctica política armada de les guerrilles liberals, que formaren el cocktel explosiu que eclosionà a la dècada dels 60's.

Bo i aprofitant l'absència assistencial de l'estat les guerrilles guanyaren espais de poder: els seus metges oferien servei sanitari bàsic, alguns guerrillers professaren de mestres; altres insurgents obriren camins o ajudaven en les tasques del camp; s'establí una justícia popular, que tot escuadrant-se en el conflicte ha tingut els seus excessos, però que és capaç de legislar sobre els aspectes més ínfims: m'encanta recordar com en una comunitat de la zona d'Arauca matar un tapir era penat amb l'afusellament: i és que es veu que la bestiola tenia un sisè sentit molt acurat a l'hora de saber on hi havia les mines anti-persones.

L'entrada de la coca, la marihuana o l'amapola ha suposat el bescanvi dels cultius tradicionals per tots aquests cultius considerats il·lícits. Amb les drogues els camperols veuen una forma més ràpida no d'enriquir-se sinó sobretot de sortir de la pobresa extrema. Escèptiques en un primer moment, les guerrilles acabaren entrant en l'economia del narcotràfic. En la seva argumentació es troba la necessitat d'aconseguir recursos per la guerra. Diuen que ni cultiven ni venen directament la mercaderia, sinó

que fan d'intermediaris entre camperols i narcotraficants per aconseguir unes condicions més dignes per als primers. A llarg plaç aquesta aposta s'ha convertit en una arma de doble fil: ha estat la justificació perfecta perquè els EUA poguessin entrar (via Plan Colombia) en el conflicte adduint els estralls que causen les substàncies en el patriòtic país nord-americà.

I d'altra banda ha suposat la pèrdua de la relativa sobirania alimentària per part del "campesinado", que es torna molt més vulnerable davant els bloquejos econòmics de l'exèrcit i paramilitars. I així com en la minoria dels indrets els cultius il·lícits han suposat un cert desenvolupament comunitari, en la majoria de casos han implicat una nova cultura del desenvolupament capitalista amb grans repercussions per la realitat social del camp. Ha canviat la cultura, amb l'entrada de billars, el nou ballenato que parla de dones i diner fàcil, són cada cop més comuns els prostíbuls...

Els indígenes: precursors de lluites

L'arxi-conegut Exèrcit Zapatista de Liberación Nacional es fundà el 1983. Dotze anys abans sorgí a Colòmbia una organització que encara avui perdura: el Comitè Regional Indígena del Cauca, que fou un dels precedents polítics de la nova onada indígena de reivindicació d'autonomia. Tot i la seva burocratització i certa institucionalització (rep ajudes estatals i d'ONG's), algunes de les realitats que es troben en el seu si mantenen i recuperen molts espais d'una autonomia que interrelacionen amb el retorn a costums organitzatives ancestrals dignes de ressaltar.

El CRIC ha estat conjuntament amb moltes altres organitzacions una de les impulsores del "Paro Agrario Nacional" que tingué lloc el passat mes de juny en més de 27 departaments del país.

Departaments com el Cauca, Arauca, Antioquia... veieren com es parava la seva quotidianitat per omplir-se de lluita i resistència indígena, afro i campesina.

Aquestes protestes tingueren el seu origen en un context de malestar latent i llarg, fruit d'unes polítiques governamentals basades en l'abandonament d'aquestes comunitats, la privatització de terres i recursos, i el devastament del territori.

Cal sumar-li el no compliment per part de l'estat dels compromisos assumits l'any 2013, després d'un altre "paro nacional" en el qual aquestes comunitats es mantingueren durant setmanes en lluita i en les que la repressió per part de la policia ESMAD i de l'exèrcit van deixar 8 morts, desapareguts, quatre-cents ferits i més de mig miler de detinguts.

Les exigències en el "paro" d'aquest passat mes de juny venien determinades per l'incompliment dels acords pactats el 2013, i per la continuïtat d'un context molt dur pels campesinos, indígenes i afros.

Tal y com expliquen: "Por el territorio siguen por un lado, fuerzas para-estatales metidas en los territorios, violando los derechos de los campesinos y imponiéndoles a los campesinos. Y por otro lado están las normas que el gobierno saca que también van en contra de lo que los campesinos, indígenas y afros necesitan. Entonces cada día se tiene que estar luchando."

La lluita d'aquestes comunitats ve marcada, entre altres, per les següents reivindicacions:

· No a l'espoli de terres, que no se'ls hi robin les seves terres a través de la compra per part de grans capitals del país i estrangers.

· Solucions al tema del cultiu de coca, marihuana i amapola.
· La defensa del territori enfront a la destrucció que suposa la minera, que està contaminant les fonts hídriques del país i destruint el territori.
· El reconeixement com a subjectes de dret de les persones que formen part d'aquestes comunitats, així com la seva cultura i les seves tradicions.
· L'ús de les pròpies llavors enfront a l'obligatorietat per llei d'haver de comprar llavors transgèniques exportades (sobretot dels EUA, amb la multinacional Monsanto) que els impedeix tenir llavors pròpies i els condemna a la compra any rere any d'aquestes llavors transgèniques a empreses multinacionals. Allunyant-los de l'autosuficiència i l'autogestió.

Amb aquest context, diversos territoris del país veieren com el 30 de maig alguns camps són ocupats per donar espai als campaments de resistència i lluita a través d'un nou "paro nacional".

Des de terres del Cauca, enmig de l'anar i venir de gent enfeinada muntant les carpes sota on dormir, les cuines..., pensant bé com es mantindran durant els dies, setmanes que duri aquest paro,.. queden gravades les paraules i les experiències de joves camperoles com la Ledy Joana que parla de la importància d'aquest paro, però també de la lluita constant a nivell local que porten fent dia a dia. Ella per exemple, des de fa més de tres anys, participa d'un col·lectiu de dones del seu poble, Sucre, en el qual hi ha dones de totes les edats i que porten un treball i lluita constant en el seu territori.

" ...Nosotras creemos importante la defensa del territorio, pues porque estamos en un país donde la extracción minera, el plan nacional de Gobierno; "la Locomotora Minera" y todo lo demàs lo està matando. Pues frente a eso nosotras dijimos: "No. Es importante que nosotras podamos defender nuestro territorio." Sabemos que en el municipio hay solicitudes, incluso hay unos títulos conjuntos… Entonces tenemos que hacer algo. Es importante defender el territorio, apropiarnos de este tema, visibilizar la problemática y obviamente defender."

Després de setmanes de condicions molt dures, enfrontaments amb l'exèrcit i amb l'ESMAD, noves morts i detencions, al paro s'acaba altre cop amb paraules sobre la taula que falta veure altre cop on acabaran.

El paramilitarisme continua vigent

Crescut sota l'auspici de grans economies nacionals i internacionals per defensar els seus interessos geo-estratègics, el para-militarisme ja ha complert amb la funció atorgada: guanyar terreny a unes guerrilles que havien traslladat el conflicte a les portes de les grans ciutats per mantenir els privilegis de les classes adinerades. Per tal d'aconseguir-ho recorreren durant anys a les massacres generalitzades tot provocant el desplaçament intern (del camp a la ciutat) de milions de persones.

En l'època Uribista (1) fou quan més evident es féu que aquesta aberració fou una política d'estat. Amb la llei (feta a mida per a l'oblit) de Justícia i Pau de l'any 2005, hem d'entendre que el paramilitarisme no ha acabat sinó que ha mutat.

En alguns indrets del país, s'ha assentat totalment. Ja no fan falta grans massacres, es procedeix amb els assassinats selectius d'aquelles que molesten. S'ha instaurat la por. A ciutats com Santa Marta, les lleis municipals prohibeixen a dos homes anar en motocicleta, "emblema" i "modus operandi" del sicariat. Les polítiques de neteja social per permetre el negoci s'han implantat fins a límits insospitats. Una anècdota exemplifica perfectament l'abast d'aquest fenòmen. Uns pobres xavals roben un telèfon mòbil a un amic. Innocentment demana ajuda. Al cap de poc apareix un motorista i li diu que han trobat als xavals. Els hi estan donant una bona tunda. Ha d'intervenir perquè les coses no vagin a més. El control territorial i la seguretat ciutadana està en mans dels paramilitars. La sensació de seguretat és elevada pels què tenen diners. La resta estan en pau: la pau dels cementiris.
A finals del mes de març, un "paro armado" que afectà a nombrosos departaments era promulgat per diversos grups de paramiliars. "Es convidava" a no anar a la feina, just els mateixos dies que l'Uribisme cridava a la desobediència al procés de pau de l'estat amb les guerrilles.

El repte de la pau amb justícia social

Les converses de Pau entre la guerrilla de les FARC i el govern de Santos començaren l'any 2011 a l'Havana. Els punts sobre els què giren les converses són:

· La política de desenvolupament agrari integral, tocant el tema de la tinença de la terra. La proposta realitzada aniria encaminada a crear i/o consolidar "Zones de Reserva Campesina" i "zones de producció d'aliments", on es gaudiria d'una certa autonomia política.
· Participació política, que gira al voltant de la integració a la política parlamentària de les guerrilles.
· La fi del conflicte, que parlaria de la forma en què es deixarien les armes i de la suspensió dels processos judicials contra els subversius
· Solució al problema de les drogues il·lícites, tot buscant la substitució dels cultius.
· Determinar qui són víctimes del conflicte armat.

De les taules de negociació a l'Habana als racons de la immensa Colòmbia, el procés de pau té moltes cares, molts anàlisis i opinions. I òbviament moltes dificultats. El què és clar és que la gent d'aquest territori acumula una quantitat de morts, d'assassinats, desapareguts, violacions, de dolor provocat pels desplaçaments forçats, ...que ja pesa massa. En la freda mirada de les estadístiques, 300.000 morts i 7 milions de desplaçats.

La majoria de persones que participen de lluites polítiques amb qui hem parlat veuen necessari aquest procés, per oxigenar i donar nous aires. Critiquen però que hi ha moltes veus que no s'estan escoltant a l'Habana.

És innegable que els acords de pau formen part d'una estratègia de Santos per oferir a les multinacionals l'entrada a Colòmbia per la porta gran. Permetre'ls el què porten anys esperant; la inversió a un país ple de recursos naturals i amb unes possibilitats d'explotació turística immillorables. Fins ara només podien anar traient el cap per olorar i començar a posar la grapa allà on han pogut, però sense poder entrar del tot, ja que les guerrilles controlen molts territoris d'una banda, i de l'altra, conflicte armat i turisme de polsereta no van gaire de la mà.

Per tant, l'anàlisi que fan les poblacions d'alguns territoris és que el procés de pau no millorarà en cap cas la seva quotidianitat, sinó que al contrari el què farà és endurir-los les condicions i haver de seguir lluitant contra un enemic tan potent com són les multinacionals, que els voldran desplaçar per poder explotar una zona de carbó o privatitzaran encara més les fonts hídriques que tenen.

Altres (les més optimistes) veuen en aquest procés, més enllà de la fi d'un conflicte armat, una oportunitat de canvi a nivell polític i social. Consideren que a través dels pactes que les FARC faci amb el govern es podran exigir uns estructures que garanteixin la participació dels diversos sectors de la població que no han tingut veu durant tantes dècades. Així com allunyar-se dels mecanismes i les estructures capitalistes, per poder crear-ne de comunitàries amb unes garanties més igualitàries i justes per a la població.

Nosaltres desitjem que no passi com a la majoria de països amb processos de desarmament similar: càrrecs polítics pels quadres alts, ONG's pels quadres intermitjos, aïllament i oblit per les bases.

1. Álvaro Uribe va ser president de Colòmbia entre en 2002 i 2010

Parlem amb la comunitat de pau de san jose de apartado... lluitant per l'autonomia

La Comunidad de Paz de San José de Apartadó és un "rara avis" dins de la realitat dels moviments socials i polítics colombians. Aquelles que la conexien saben tot el valor i les dificultats que suposa mantenir-se en una línea política al marge no només dels ens i les lògiques institucionals sinó també dels "micro-estats" i de les àrees d'influència dels grups armats. Parlem amb Jesús Emilio, a qui tothom anomena "El Negro" en una entrevista que d'interessant, se'ns ha fet molt difícil de resumir.

¿En qué contexto surge la Comunidad de Paz de San José de Apartadó?

La zona de Urabá, antes de que surgiera la idea de la Comunidad de Paz era toda una zona de confrontación armada, con intereses geoestratégicos muy grandes.

Todo esto lleva a que el año 77' haya la primera masacre realizada por la fuerza pública, cogen a varios de la vereda de Mulatos. Estos campesinos son retenidos durante unos 15 dias, y ya cuando tienen las manos y los pies llenos de gusanos (pues los tienen amarrados) los van desapareciendo. Muchos de ellos no se sabe hasta el dia de hoy que ha pasado con ellos.
Como decía ha sido una zona históricamente de confrontación armada. Hacia el año 85 aproximadamente aparece por la zona la guerrilla del Ejército Popular de Liberación (EPL) y despues las Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia (FARC). Con la presencia de la guerrilla se incrementan las graves violaciones a los derechos humanos sobretodo por parte de la fuerza pública. Por que los campesinos somos considerados colaboradores de la guerrilla. Pero la guerrilla también considera que hay campesinos informantes de la fuerza pública.

Ya en los años 90 viene una situación muy difícil. Viene la desmovilización del EPL y esto lleva a agravar mucho más la situación por que ellos se convierten en enemigos de los campesinos y de las organizaciones sociales, se convierten en paramilitares. Esos paramilitares arremeten junto al estado y la fuerza pública, contra la Unión Patriótica (UP), un partido de izquierda alternativo a los tradicionales (liberales y conservadores), cosa que los lleva prácticamente al exterminio.

En los años 95 y 96 los desplazamientos eran masivos en la zona de Urabá y en el corregimiento de San José de Apartado. La zona era sometida a bombardeos indiscriminados, a combates diariamente.

Entonces nosotros los campesinos que queríamos luchar por la tenencia de la tierra pues empezamos a idearnos la propuesta de una comunidad "neutral", pero sabiendo que teníamos que ponerle muchas vidas. Apostarle a esto era exigir el derecho a la tierra pero también el respeto a la vida.

A mediados del 96 empezamos a hacer las reuniones tanto con la fuerza pública como con la guerrilla, entendiendo que el estado colombiano supuestamente ha firmado el Derecho Internacional Humanitario y la guerilla también manifestaba que se adhería a este derecho.

Viene la firma de la declaratoria, viene la respuesta de los actores armados que dicen que respetarían la decisión de los campesions.

Firmamos la declaratoria el 23 de marzo y el 27 ya viene toda la arremetida de la fuerza pública junto a los paramilitares masacrando y desplazando. Entonces nosotros nos desplazamos al casco urbano que estaba vacío y ocupamos las casas de la gente que había sido desplazada como para hacer un ejercicio, para ver si era posible resistir o no. Nos íbamos juntando con todo el campesinado que iba llegando, para intentar probar que pensaba la gente: si quería seguir luchando por la tierra sabiendo que había que colocar vidas o mejor la gente salía. Finalmente la gente se dividió. En ese momento ya solo quedábamos entre 600 o 800 campesinos en todas la veredas y nos dividimos y quedamos más o menos la mitad. Pensábamos que cómo mucho duraríamos 2 años. Ya llevamos 19.

¿Cuáles son los principios que rigen la comunidad de Paz?

Uno de los principios es el no consumir licor en espacios comunitarios. El licor genera cambios en el ser humano y más en un contexto en medio de la guerra y esto puede dar paso a que los actores armados nos controlen.

Lo del trabajo comunitario es muy "sagrado" porque ahí vamos a adelantar cosas comunitarias, vamos a ayudar al compañero a construirse la vivienda, a hacer el cultivo comunitario. O sea es la fuerza organizativa.

Lo de no portar armas... pues si estamos en medio de la guerra y somos una comunidad neutral, pues no podemos colaborar directa ni inderectamente con ninguna de las partes.

Otro principio es lo de la no-reparación individual de las víctimas. Pues para nosotros como comunidad los cadáveres no los tenemos para el negocio. La reparación individual es un soborno a los familiares de las víctimas que lleva a una degradacion muy grande. Cuando uno es capaz de vender el cadáver de un familiar es que esta totalmente dehumanizado, no?
Hay también el principo de no a los cultivos ilícitos, pues ya sabemos que todos los actores armados y la fuerza pública pues se benefician de todos porque finalmente termina siendo parte de la misma injustícia que se comete.

Yo creo que cada principio tiene su sentido de fondo, uno a uno.

¿Con todo lo que llevan viviendo...como hacen para llevarlo todo, como para no volverse locos?

La resistencia que hemos hecho ha sido importante. Así, por ejemplo, si hay presencia de los paramilitares en una vereda, toda la comunidad se desplaza hasta allí y no nos movemos hasta que no se van. Esto demuestra que sí son posibles muchas cosas. Nosotros en medio de la guerra con un estado que nos declara el exterminio, pero que gracias a la solidaridad entre un grupo de campesinos hemos resistido a las dificultades que tienen que vivir los seres humanos. El estado ha practicado todo tipo de persecución, todos los mecanismos contra nosotros. No ha sido fácil. Cargando los muertos, viendo como masacran a nuestros compañeros, amigos, familiares, hijos… Finalmente esto no lo resiste uno individualmente. Es en grupo que se aguanta. Si una persona como individuo le sucede algo como esto, huye inmediatamente, y con razón por que a todos nos da miedo. Pero la fuerza del grupo y de lo organizativo es muy importante, por que al fin y al cabo es como una terapia psicológica. No hay mayor terapia psicológica que tener un grupo de personas al lado luchando de manera comunitaria. Una lucha continua por que es lo que da sentido.

Porque aquí intentamos varias veces hacer un trabajo con psicólogos para intentar hacer ejercicios, y no, eso no fue posible con la gente. No quisieron, la misma gente decía que eso no le era necesario.

¿Qué medios han tenido ustedes a nivel económico para resistir teniendo en cuenta los bloqueos económicos que han ido y van sufriendo?

En el tema económico la tierra cuenta mucho. La misma lucha nos ha dado la fuerza para mantener la tierra. Primero construimos las viviendas y luego podimos cultivar e ir implementando los proyectos productivos, de autosuficiencia alimentaria. Poco a poco, con dificultades pero caminando, … En el momento en el que estábamos en grandes dificultades económicas, pues poder tener ayuda humanitaria para empezar a cultivar nos ayudó. Porque a los inicios, de verdad estábamos muy mal. Aprovechamos lo poco que nos ayudan para poder recuperar la producción, sembrar cultivos nuevos o pancoger.
La exportación de los bananitos nos cayeron, pues los paramilitares junto al estado nos cerraron, nos bloquearon. Porque los bloqueos económicos entran como una de las estrategias del estado y de los paramilitares. Lo primero que hicieron era devolvernos el producto y luego que no nos vendían cajas para poder empacar, entonces sin eso no podíamos exportar. Por esto es tan importante la soberanía alimentaria.

Esperan algún tipo de reconocimeinto legal o de reparación por parte del estado?

Las legilsaciones van en contra de los campesinos y de las comunidades, asi que no creemos en ellas. Y no por capricho, sino porque la misma corte constitucional ha fallado varias sentencias y autos a favor de la comunidad de paz, y no se cumplen. Eso quiere decir que las leyes están solo para aplicarlas en favorecimiento de las instituciones. En las instituciones pues no creemos y del estado no esperamos nada.

Ahora con toda la conjuntura del supuesto proceso de paz, ¿como lo valoran? ¿Como lo leen des de la comunidad?

Al gobierno no le interesa la paz. Al gobierno lo que le interesa es reducir la confrontación armada para la entrada de las multinacionales masivamente, para explotar el resto de riquezas que tenemos en el pais. Nos quieren sacar de nuestras tierras, nos quieren expropiar. Esta zona está considerada la segunda reserva de carbón del país que se haya descubierto, después de la Guajira. Nosotros como digo no mejoraremos con eso, al contrario, vamos a empeorar. Pero no nos vamos. En vez de sangre nos corre barro por las venas.

Además el gobierno aprovecha el acercamiento con las guerrillas de las Farc para ellos también inmunizarse. Dicen que van a cambiar la constitución y a reformar ciertas partes para que todo se quede en la impunidad. Entonces aquí nadie va a la cárcel y punto. Si las guerrillas tiene que ir a la cárcel ellos deberían ir primero también a la cárcel por que son Estado. Si un ente legal comete un crimen de lesa humanidad esto debería ser más grave que si lo comete un ilegal.

Los acercamientos de paz para las comunidades no significan mucho, y más concretamento para lo Comunidad de Paz. No hemos esperado que la guerrilla y el gobierno se pongan de acuerdo. Un papel signado no significa nada. Somos constructores de paz en medio de la guerra.

Parlem amb el jorge, l'ari i la leidy… tres excombatents de les FARC

Después de distintos actos de apoyo y jornadas de lucha dentro de las cárceles que eixigían la libertad para 81 combatientes de las FARC en graves condiciones de salud, en noviembre del 2015 el gobierno anunció dar indulto a una treintena de guerrilleros como medida de gracia para avanzar hacia un proceso de paz. Leidy Johana, Aris Alberto y Jorge Eliecer forman parte de esos primeros presos que salieron en libertad. Con ellos hablamos de su vida, del proceso de paz, pero sobretodo de la situación deplorable a la que tienen que hacer frente los prisioneros y prisioneras.

L'Ari, la Leidy el Jorge a la Universitat Nacional de Bogotà

¿Cuántos prisioneros políticos hay en el estado Colombiano?
A pesar que no se tiene una cifra exacta, desde las organizaciones de defensa de derechos humanos se maneja la cantidad de 9500 presos. Y se hace una diferencia: prisioneros políticos de guerra que son personas que pertenecen a alguna de las organizaciones insurgentes. Prisioneros políticos de consciencia que son las personas que las detienen por pertenecer a sindicatos, partidos políticos, organizaciones sociales o de derechos humanos. Y prisioneros políticos víctimas de montaje policial que son las personas, normalmente campesinas, que viven en zonas de combate y que las acusan de tener algún tipo de vínculo con las insurgencias.

¿Cómo es que habéis salido en libertad?
Aris: Lo de la vaina del indulto se comenzó a hablar en noviembre de 2014 entre las dos partes en la Habana. Entonces el gobierno, como gesto unilateral se comprometió a varias cosas y una era hacer un indulto. En noviembre de 2015 se empezaron a hacer manifestaciones a nivel de las cárceles, porque se había llegado a un acuerdo y el estado no había dado cumplimiento. Después de la presión fue que empezaron a trasladarnos, nos reunieron en la Picota para liberarnos a 30. Los últimos que salieron fueron en febrero de este 2016.

¿Cuáles fueron los motivos por los que entrasteis en la guerrilla de las FARC?
Aris: Yo a los 12 años entré a la organización por cuestiones del paramilitarismo. Cuando entraron los grupos paramilitares primero torturaron y masacraron a dos tíos míos y los dejaron tirados como para que se los comieran los perros. Luego llegaron al pueblo y decían que si no entregábamos a un hermano mío pues que nos iban a quemar a todos. Entonces yo vi que no había nada más que hacer sino agarrar el camino y la vía de las armas para así defender la vida de uno y la vida de muchos campesinos que iban a ser masacrados.

Entré en la organización para defender nuestros ideales y nuestros derechos, porque si no lo hacemos nosotros quien lo va a hacer?

Jorge Eliecer: La idea mía que ingresé a la guerrilla ha sido por falta de oportunidades por parte del estado; falta de educación, salud, trabajo, vivienda para el pueblo colombiano.. Hay mucha crisis a nivel económico a nivel nacional, y mucha explotación por parte del estado. Además hay la explotación de nuestras riquezas, que se están llevando las multinacionales.

¿Cuando os agarraron, cuáles son las condiciones que os encontrasteis en las cárceles?
Aris: Yo fuy capturado el 13 de Agosto del 2013. Me demoré dos meses en el hospital y entré a la cárcel el día 28 de octubre. Fue cuando me llevaron para la cárcel de Valledupar, más conocida como la "Tramacua", la Guantánamo de Colombia. Me metieron en un cuartico como de dos metros de ancho y 5 de largo. Tenía un baño que no servía para nada. Cuando me metieron ahí estaba en malas condiciones; no había ni agua, ni luz. No tenían consideración de nada, yo tenía una herida en la pierna y no les importaba. Así se esté muriendo la persona, no hacen nada por nadie. Dentro de las cárceles se encuentran muchas deficiencias. Presos que pierden una parte de su cuerpo por negligencia médica, la comida, el agua, el espacio – en celdas de dos personas hay más de cuatro -, el calor, el maltrato tanto físico como verbal. Esto es una tortura diariamente. Además, si a un guardia le surge la idea de aislar a un preso lo dejan sin ropa, sin nada, le dan garrote, le dan corriente, le vacían el gas que tienen. Uno al ver todo esto todavía sigue con la moral en alto de seguir luchando para que se acabe este régimen que es el que está acabando a la gente.

Allá el que tiene plata es el que vive bien, sobre todo los narcotraficantes. Dónde estábamos nosotros dos, había 3 narcotraficantes que tenían plata y lo que tenían ya no era una celda sino era un cuarto. Tenían de todo: televisores de plasma, ventilador, les traían masajistas…. No comían la comida de la cárcel sino que la pedían fuera, tenían visita todo el día. Ejemplo claro de corrupción en Colombia.

Leidy: Yo caí a la cárcel el 28 de septiembre de 2013. Estuve dos años y medio en la cárcel de Villavicencio. En esta cárcel, de mujeres, es todo revuelto; guerrilleras con paramilitares, con todo. Allí hay maltratos con mucha gente. A mí me dio muy duro porque una no está enseñada a mirar todo esto. Nosotros venimos de una disciplina que no hay maltrato, que es buena, donde hay igualdad para todos. Y la cárcel para mí,.. pues es otro mundo, le da muy duro.

Allí es donde uno mira la necesidad de seguir luchando, que no baje la moral, baje la guardia. Lo que nosotros queremos con todo lo del proceso de paz es que todo cambie y también las cárceles. Porque no hay cárcel que sea buena. No solo por los presos políticos sino también por aquellos que caen por otros motivos.

Jorge: A mí me capturaron junto a otro compañero el 24 de enero de 2012 y me llevaron a la cárcel de Picaleña. Allí duré un año larguito, de allí me trasladaron a Valledupar, a la Tramacua, donde duré dos años largos.
Una de las cosas que atropella más al preso y que menoscaba más a todos, es que allí no importa si eres militar, si eres compañero, si eres de otro grupo... allí todo es revuelto. Hacen esto para que haiga un conflicto interno. Ya que paramilitares no se gustan con la guerrilla, para que se maten entre ellos mismos. Esta es otra cosa de las que estamos peleando; que los presos políticos estén en un solo patio.

¿Qué formas de lucha se llevan a cabo a dentro de la cárcel?
Trabajamos jurídicamente, no solo con nosotros sino con los demás compañeros del patio de la cárcel. Si por ejemplo un compañero tiene que hacer derecho de petición, si hay compañeros que se enferman y tiene que salir al médico, etc. Es que allí se viola mucho lo jurídico…

La huelga de hambre o también huelga de salud, que es una de las que hace más daño a la cárcel, que es tener una cita médica y se resisten a ir a la salud. Presos también que se cosen la boca y envían comunicados para que derechos internacionales se presenten allá a percatarse del caso. Y ahí es cuando empiezan a resolver algo.

Hay presos también que se cortan las venas y todo eso, pero ya eso no lo estábamos permitiendo en la cárcel por que el preso se maltrataba y juega con su vida.

Qué dificultades se encuentran los familiares, amigos y compañeros a la hora de visitarlos a la cárcel?
Con la nueva cultura penitenciaria, con todos estos nuevos centros que se construyeron el primero del cual fue la Tramacua, se pusieron en sitios muy alejados, en zonas de control paramilitar. Y eso supone una persecución a los familiares. Como son sitios donde tienes que ir muchas horas antes a la visita, son muy aislados,.. hay cierta desprotección. Ha habido casos de hostigamientos, de amenazas... y a veces son los mismos prisioneros políticos de guerra los que piden que sus familiares no los visiten.

La política gubernamental es que los presos se encuentren lejos de sus regiones. Y lo que motiva a un preso en la cárcel es la familia, trasladándolos lejos hace que la familia no vuelva a saber más del preso y se desmotiva.
Además a los presos políticos les forman muchos problemas para entrar las visitas. Le hacen una requisa que es muy indigna. Mi hermana me fue a visitar un día y me dijo que no volvía más. Porque hacen requisas innecesarias, donde le ven las partes íntimas a las personas y todo esto,…

Muchas veces los familiares pues abandonan al preso.

El estado ha tenido una política negra. Siempre busca la manera de cambiar nuestros ideales, esta es una forma de presión.

Como ven el proceso de paz?
Aris: La idea de nosotros es que el proceso se termine y se haga una realidad. El pueblo se merece tranquilidad y que no haya más sangre. Porque ahí los que nos matamos es pobre con pobre. Porque a la guerra no va un hijo de un rico, un hijo de un presidente, de un senador... Ya hicimos tres ceses al fuego y en todos tres nos atacaron: nos mataron comandantes, nos mataron cantidad de compañeros. Y pese a eso seguimos adelante. Si el gobierno cree verdaderamente en el proceso de paz tiene que tener un gesto humanitario: no atacar a la organización si estamos buscando tranquilidad. Y así podemos conseguir lo que tanto anhelamos.

Jorge: El proceso de paz lo vemos con expectativas muy fuertes hacia un futuro para nuestras generaciones venideras. Lo importante es que el gobierno lo cumpla: que no vaya a quedar por escrito y luego no se cumpla nada.

Leidy: Nosotros miramos que por la parte nuestra va muy bien y va muy avanzado. La verdad es que queremos que este país cambie. Hay gente que piensa que se va a firmar la paz y ya eso va a cambiar todo y no es así. Si nosotros queremos cambiar este país tenemos que seguir luchando.

Muchas personas se preguntaran que va a pasar después del proceso. La idea es que el beneficio no solo sea para la organización, sino para todo el mundo; Que tenga donde trabajar, donde vivir dignamente, como salir adelante. Y llevamos la idea de nuestro legendario, de nuestro camarada Manuel.

Y para despedirnos, le mandamos un saludo a todos los luchadores por un mejor vivir y pues que sigan adelante luchando, porque luchando es que se consigue una vida digna y un mejor vivir para todos.

Tortugues colombianes

Tres mesos de revolució: Suècia 1917

Durant tres mesos de l'any 1917 Suècia es va veure sacsejada per una sèrie de manifestacions i vagues. La central anarco-sindicalista SAC va tenir un paper principal en ells. La guerra mundial havia encarit la vida dels obrers. La revolució russa i els fets revolucionaris a Finlàndia empenyen als obrers suecs a actuar.

Albert Herrantz
Manresa, juliol de 2016

Rere l'estela de la Primera guerra mundial hi havia una manca gran de queviures. Les classes populars patien molta fam. L'any 1916 es va iniciar el racionament de certs queviures. L'odiada figura del gulashbaronen era freqüent als diaris i als llibres. Es tractava d'empresaris que s'enriquien amb la guerra o la carestia dels queviures a Suècia.

Hi havia un mercat d'intercanvi on la gent canviava queviures per serveis o altres objectes de consum. Els diaris estaven plens de consells sobre aliments alternatius. Algunes ciutats havien començat a obrir menjadors populars.

El dilluns 16 d'abril del 1917 a la ciutat de Västervik els obrers de la ciutat deixen els seus llocs de feina i es declaren en vaga. A la tarda entre mil i dues mil persones es reuneixen a la plaça i des d'un improvisat cadafal el sindicalista Frans Johan Gustafsson demana a les autoritats una millora en el repartiment dels queviures.

Després de la reunió grups d'obrers assaltaren les parades de peix i carn del mercat. Per altre banda, un comité es va constituir i aquest va convocar als treballadors a una assemblea aquell mateix vespre. A l'assemblea es va acordar exigir tant a les autoritats com a la patronal una sèrie de millores. A les autoritats se'ls va reclamar solars de franc per poder cultivar patates, un menjador popular i la distribució de queviures als més necessitats. A la patronal se'ls va exigir tornar als sous de l'any 1914- els sous havien baixat- i les vuit hores. També demanaren a l'Estat que prohibís l'alcohol i l'exportació de queviures. Es va formar una delegació per negociar composta per tres membres de la SAC i dos de la LO (socialdemocrates). La delegació va tenir un èxit parcial en les seves demandes.

Aquests fets i l'èxit- encara que no total- dels obrers va fer que a moltes de ciutats i pobles de Suècia la classe obrera s'alcés per intentar canviar la seva penosa situació. Durant els mesos d'abril, maig i juny es varen desenvolupar prop de 146 manifestacions a 107 poblacions.

La marxa de la fam

Després de dies de manifestacions i pronunciaments a Härnösand i Ådalen el 26 d'abril un gran grup de persones es reuniren a Kramfors. Entre 5.000 i 10.000 persones començaren a caminar durant uns 5 dies al llarg del riu Ångermanälven i saquejaren i compraren -sota coacció -queviures a diverses poblacions i granjes. Ells mateixos s'anomenaven la marxa de la fam. La manifestació es va dissoldre després d'haver ajudat als raiers de Sandlån a obtenir un augment de sou del capatàs de l'empresa. La massa es treure l'empresari en volandes del seu local i el varen obligar a prometre, davant de tots, l'augment de sou.

A altres ciutats es varen produir fets semblants. Una de les ciutats on més actes hi va haver va ser Gotemburg. Allà després de grans concentracions i reunions massives- a una d'elles va assistir una cuarta part de la població de la ciutat- veient que no es donava cap solució a les demandes es va decidir per l'acció directa. Durant tot el dia del 5 de maig la classe obrera va fer inventaris a les tendes, requises i saquejos en busca de queviures. Al vespre, hi va haver una acarnissada lluita al carrer entre un centenar de policies i uns 8.000 manifestants.

El mateix dia, a Estocolm, va esclatar la "guerra de la patata" quan milers de dones de la part de Söder- barri obrer- començaren a recorrer les tendes buscant queviures. La policia va intentar impedir aquestes "expropiacions" i el resultat varen ser adarulls i càrregues policials. Les escenes es varen tornar a repetir quan, un mes després, el 5 de juny el govern estatal va respondre en al Parlament a una interpel.lació del partit Socialdemocrata i el partit Socialista d'Esquerres sobre la situació provocada per la carestia de les subsistències.

Càrrega policial a Estocolm el 5 de juny de 1917

Tot i que al principi aquests moviments naixeren d'una forma espontània els membres de la SAC varen ser ràpids en intentar organitzar el moviment i dotar-lo d'un objectiu i un sentit.

"Va estar Suècia prop d'una revolució? es varen formar milicies ciutadanes "blanques" i el moviment obrer estava radicalitzat."

El 12 de maig al seu òrgan, Syndikalisten, a primera plana, es publicava la proposta de formar un comité nacional de treballadors per vertebrar el moviment i aconseguir un canvi social. La proposta estava signada per Els Joves Socialistes, SAC, els Socialistes d'Esquerres, les Joventuts Socialdemocrates, l'associació de Treballadors i Soldats (que englobava als treballadors radicals que feien el servei militar) i l'oposició sindical organitzada dins la LO. Tot i així, aquest comité nacional no va poder influir gaire, tal vegada per ser constituït massa tard, i quan la SAC va començar a tenir contratemps a nivell local amb les seves demandes a les autoritats poc a poc tot es va transformar en un tema parlamentari. Àmbit que els socialdemocrates dominaven i el moviment va perdre força.

De totes formes, el moviment de 1917 va deixar el seu rastre a la societat sueca. L'Estat va dotar als ciutadans- homes i dones- de sufragi universal i les vuit hores de feina s'instauraren. El moviment obrer es va fragmentar: els Socialistes d'Esquerra es varen unir a la Tercera Internacional (1919) la qual cosa provocaria escisions i purgues. El 1920 Suècia va tenir el seu primer govern socialdemocrata.

Va estar Suècia a prop d'una revolució? Les classes altes així ho pensaven. Els magatzems d'armes estaven fortament vigilats, la policia secreta vigilava les reunions i es varen formar milícies ciutadanes per protegir-se dels obrers. La SAC havia augmentat el seu nombre d'afiliats i el moviment obrer- fins i tot les bases de LO- estava molt radicalitzat. La iniciativa d'un comité obrer nacional era una passa en aquesta direcció. Per què no es va convocar una vaga general? Tal vegada el fracàs de la vaga de 1909 pesava encara dins l'imaginari obrer?

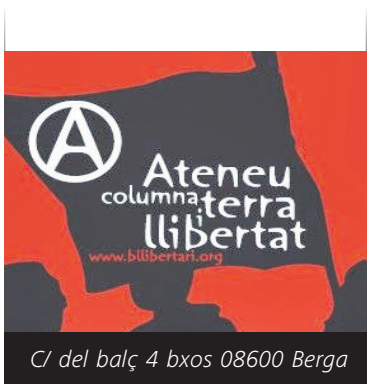

De gossos

B.U.B. (Banda Ultra Bèstia)
Berguedà, juliol de 2016

En la societat en la que vivim hi ha uns pocs animals que tenen una consideració especial, com ara gossos, gats i uns altres pocs afortunats. Arran d'això s'han desenvolupat unes lleis de mínims per protegir-los del maltractament. L'elecció d'aquests animals i no d'altres per inventar la categoria d'animals de companyia respon a criteris subjectius, no biològics. Aspectes històrics, culturals i utilitaris fan que convivim amb aquests animals i això ens aporta un major coneixement sobre la seva psicologia alhora que una major empatia. La nostra moral permet decidir si un animal té dret a viure o no, i si ha d'estar mínimament ben tractat o no segons els beneficis que aporten a determinats estil de vida de l'ésser humà, variables també segons la cultura. El context actual, lluny de l'eradicació del maltractament a la resta d'animals, l'ha industrialitzat i invisibilitzat.

Des d'aquestes línies es busca incidir en el maltractament cap els animals domèstics, no perquè es comparteixi la ideologia imperant antropocèntrica i especista sinó per evidenciar que fins i tot en aquells pocs animals als que la societat i la legislació vigent hi reconeix un mínim de drets, es vulneren de manera sistemàtica, i a què respon.

Volem aprofundir en el per què del maltractament cap els animals de companyia, concretament els gossos, pràctica habitual en el món rural, en moltes de les seves masies i verals de poble. El per què del silenci còmplice de la societat i el per què les administracions de manera generalitzada no fan res per impedir el que la seva pròpia reglamentació els marca.

Un gos pateix. Un gos pateix igual que la gran majoria dels animals, el mateix que un ésser humà. Qualsevol animal amb un sistema nerviós té la capacitat de sentir i per tant un interès en no patir i en gaudir. El fet que la seva intel·ligència sigui menor o diferent no té cap relació amb la seva capacitat de sentir dolor. O creiem que les persones amb capacitats intel·lectuals reduïdes pateixen menys que les persones amb un quocient intel·lectual més elevat? No són vasos comunicants .Això que per molts és evident, i que fins i tot el Codi civil de Catalunya els hi reconeix la sensibilitat física i psíquica, hi ha una part de la població que ho nega, sigui per desconeixement i falta d'empatia, sigui per crueltat i sadisme, sigui per justificar unes pràctiques que són reticents a modificar per diversos motius.

Maltractament és:

-Maltractament és donar una alimentació insuficient, tenir-los sense aigua a disposició i sense un aixopluc on poder resguardar-se.

-Maltractament és tenir el gos lligat durant temps indeterminat sense permetre la seva mobilitat i afectant la seva salut tant física com psicològica, així com no mantenir l'espai on habita en un estat higiènic i sanitari adequat.

-Maltractament és qualsevol lesió que se li produeix a l'animal de forma intencionada.

-Maltractament també és no donar-li les cures apropiades quan està malalt.

-Maltractament és l'eliminació de les cries no desitjades.

-Maltractament és la donació o venda d'aquests animals a qui no els tractarà correctament.

-Maltractament és l'abandonament de l'animal.

Hi ha maltractaments com ferir l'animal de manera premeditada que responen a perfils de persones sàdiques i cruels que troben plaer en ferir un animal indefens. Qui comet aquests actes, a menys que pateixi una psicopatia ja és conscient que el que està fent no és correcte, alhora que socialment inacceptable, i per tant intentarà amagar-ho.

D'altra banda, hi ha els maltractaments que més habitualment hem de presenciar, que són els maltractaments per passivitat, és a dir tots aquells en que per la falta d'intervenció humana condemnen de la mateixa manera a l'animal al patiment. Aquí hi tenim els gossos estacats de per vida amb una mobilitat reduïda sovint sense ni tan sols un aixopluc adient. Tenim l'alimentació insuficient, tenim la cria salvatge a què els sotmeten, tenim condicions higièniques deplorables. Aquests mena de maltractaments són comesos majoritàriament per criadors o per grups de caçadors. Aquests col·lectius veuen el gos tan sols d'una forma utilitària, és una inversió per aconseguir diners o una eina de lleure. No els hi reconeixen els drets com a ésser que pateix i són eliminats o abandonats quan envelleixen o no assoleixen les seves expectatives .

Sociològicament el maltractament als animals en l'entorn rural és acceptat sense gaires problemes. Els que es creuen hereus de la vida al camp ho utilitzen com a credencial per ridiculitzar qui gosa defensar un bon tracte cap els animals. L'absurda ideologia patriarcal una vegada més es manifesta de la manera més arcaica en voler demostrar la virilitat: maltractament i insensibilitat .Per una altra banda tenim el silenci còmplice d'una part de la població que tot i ser conscients de la penosa situació en la que viuen moltes d'aquestes bèsties i no estar-hi d'acord, no gosa enamistar-se amb els veïns i decideix callar i mirar cap un altre costat.

Per acabar, cal denunciar els ajuntaments i els consells comarcals, perquè regulat i legislat ho està, i seves són les competències en les funcions d'inspecció i vigilància, així com de decomís dels animals de companyia que no es trobin en condicions (1). Pura propaganda i maquillatge legalista: als consistoris de qualsevol color polític els incomoda abordar aquesta problemàtica; es justifiquen en que no tenen suficients fons per tractar aquest tema. L'argumentació sí que és pobre. Hi ha molt a perdre i poc a guanyar. Falta rèdit polític. Ningú vol perdre un sol vot per un grapat de gossos maltractats. Ja no és que no denunciïn, sinó que ni tan sols fan una funció pedagògica ni informativa. Això sí, per afegir-se a la moda populista de criminalitzar els propietaris de gossos per les defecacions al carrer, no s'estalvia paper, ni tinta, ni disseny. No és que des d'aquestes línies es vulgui reivindicar la presència de defecacions a la via pública sinó que el que es vol és posar de relleu la sospitosament exagerada importància que es dona a aquest fet davant de greus i seriosos problemes de salut pública que s'ignoren. Si tant els preocupa la salubritat publica, per què no es mobilitzen per demanar una transparència més gran en els nivells de nitrats que conté l'aigua potable procedents dels purins de les granges de porcs que estan contaminant els aqüífers en benefici d'uns pocs, cometent greus danys medi ambientals i posant en perill la salut de tothom per generacions? I les nostres rieres? Municipis de la comarca com Avià, Olvan, Borredà i Vilada entre d'altres, el 2016 encara aboquen directament les seves aigües residuals als rius amb tots els riscos per la salut pública i el medi ambient! Si tant els hi agrada la recerca escatològica per què els senyors i senyores regidores conjuntament amb l'Associació d'Amics i Amigues contra el Cagarro no s'acosten als verals dels pobles i a les cases de pagès per observar les muntanyes de femtes amb que molts gossos lligats o confinats en petits recintes han de viure?

La imatge d'un animal maltractat és més que la foto d'un animal patint, també és el reflex d'una societat que ho permet.

Hi ha associacions on de manera anònima es poden denunciar els maltractaments. Una foto i una trucada o un correu electrònic. No t'ho callis, actua!

Faada Tel. 902 222 341/936 245 538
Fax. 93 463 96 33
http://www.sencadeas.info/contacto
Barcelona@liberaONG.org

(1) Decret legislatiu 2/2008 del 15 d'abril de la Generalitat de Catalunya i d'obligatori compliment. Si el municipi ha redactat una ordenança municipal podrà puntualitzar aspectes concrets de la tinença d'animals de companyia, però en cap cas podran estar per sota dels drets reconeguts en el marc legal que cada comunitat autònoma hagi desenvolupat.

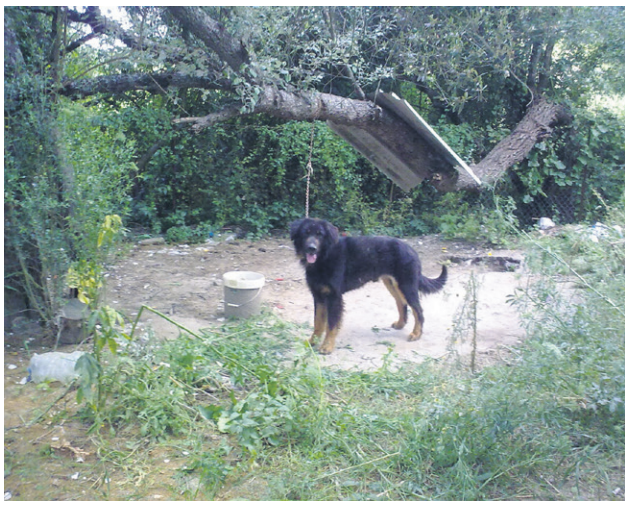

Així no!

FORN DE PA
COMA
c. del sol, 2
08241 Manresa
forncoma@gmail.com
t. 93 836 21 42

LA DROGUERIA
Pintures i decoració
Productes de restauració
Productes químics
Atenció epecialitzada
C/ Jaume I, 13 - Manresa
Tel. 93 872 25 16
ladrogueria@ladrogueriamanresa.com

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
Mossèn Jacint Verdaguer, 46
Manresa
Tel. 93 873 13 50
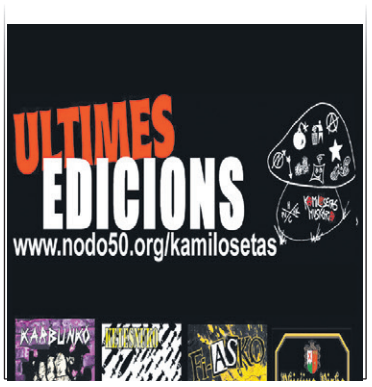
ULTIMES
EDICIONS
www.nodo50.org/kamilosetas

CERVESES
LA PIRATA

«Fuck Europe!», «Fuck Germany!»

Una Qualsevol

Manresa, juliol de 2016

Parlar sobre la situació de les fronteres a Grècia sense ser migrant és assumir un paper prou controvertit, més o menys tant com ho pot ser agafar un avió per visitar aquell país durant unes setmanes, i fer en unes poques hores els mateixos quilòmetres que a alguns els hi ha costat anys i aventures, per dir-ho d'alguna manera, i d'altres no aconseguiran fer mai. I, en tornar a casa, explicar aquelles històries de vida colpidores, perquè ho són, però sobretot perquè contrasten amb la comoditat i la seguretat hipòcrita de les nostres, la d'alguns europeus que des d'aquí parlem i ens preocupa el tema. I també perquè són conseqüència de la nostra existència en el món i de les polítiques que duen a terme els estats en què vivim.

Dit això, faig un recorregut, des de la visió que pot tenir una occidental, dels varis punts dins l'estat grec on s'ha concentrat un nombre elevat de població migrant en els últims mesos.

Lesbos

La majoria de migrants que arriben a Grècia ho fan des de Turquia, pagant a les màfies milers d'euros per agafar una barca que els porta fins a les costes d'una de les illes gregues. Comenten que qui condueix la barca paga molt menys i no importa si alguna vegada abans n'havia conduït alguna. Un cop allà el més habitual és que la policia d'aquest país els faci entrar a un dels cinc hotspot que en els darrers mesos s'han construït a Lesbos, Samos, Gios, Leros i Cos. Un hotspot és un punt de control dels fluxos migratoris gestionat per la Unió Europea en països que confinen la fortalesa europea amb la resta del món. Ara per ara, els hotspots, com el de Moria que es troba a l'illa de Lesbos, són una espècie de campaments militars tancats d'on teòricament els migrants no poden sortir fins que no aconsegueixen la petició d'asil. Obtenir-la els permet estar tres mesos en una situació més o menys regularitzada mentre esperen la resposta. Si la petició és denegada, és revocable i es pot allargar l'espera durant uns altres tres mesos.

Aparentment, en el hotspot de Lesbos, s'hi viu menys violència policial que en altres, perquè hi ha més presència de factors externs com voluntariat internacional o mitjans d'informació. Tot i així, és en aquest camp on el 26 d'abril, els menors es van amotinar perquè no els deixaven sortir la mitja hora de llibertat que els correspon al dia. Van fer foc al centre i van trencar les tanques que el circumdaven entre crits de llibertat i ràbia com: "Fuck Europe!", "Fuck Germany!", fins que van arribar els antidisturbis i se'ls va impedir l'entrada. Les protestes i motins a Moria han sigut habituals en els últims mesos i, mitjançant algunes d'elles, s'han aconseguit canvis com poder sortir del camp després dels primers 25 dies complerts o que els menors siguin traslladats a centres d'acollida.

Quan els migrants arriben a un hotspot, els agents policials de Frontex els posen una polsera amb les dades que els prenen, per transferir-les als països on demanaran l'asil. Així marquen les primeres diferències entre els que tenen procedències que els permetran demanar l'asil (Síria, Iraq i Afganistan) i la resta que vénen de moltíssims altres països que no ho podran fer. Aquest fet tan poc innocent per part de les autoritats aconsegueix moltes trifulques i divisions entre els retinguts. Per exemple, els que tenen dret de demanar l'asil poden acusar els que vénen de països que no estan en guerra de no tenir motius prou rellevants per abandonar casa seva i collapsar l'entrada a Europa. A més, els dies que hi ha protestes en el camp no es concedeixen les entrevistes concertades per la demanda d'asil, i considerant la dificultat d'aconseguir la cita, augmenten les confrontacions entre els que volen manifestar-se i els que no.

Més enllà del centre d'acollida i retenció (nom que donen als hotspots) de Moria, l'illa de Lesbos s'ha convertit en una presó en si mateixa des de l'acord de la Unió Europea amb Turquia. El que fins el 20 de març era un lloc de trànsit previ a l'arribada a la península grega, la signatura d'aquest acord l'ha convertit en un lloc d'extrema reclusió on les migrants no poden ni tornar enrere -ja que també Turquia ha tancat les fronteres- ni continuar el camí cap a Europa. Malgrat tot, es presenten situacions de resistència carcerària com colar-se en els trailers que entren en els ferrys que surten del port de Mitilini (Lesbos).

Atenes i Tessalònica

Un cop a la península, en ciutats com Atenes o Tessalònica existeix una xarxa solidària entre activistes i migrants fonamentada en l'okupació d'espais on viure i generar complicitats polítiques. A Atenes la majoria d'aquestes cases es troben dins del barri d'Exarkheia, zona amb una forta trajectòria combativa i anarquista on el suport mutu era ja un fet al marge de la situació d'emergència actual.

> *"de vegades, pot semblar que tota l'estructura de voluntaris collabora en perpetuar una situació estàtica"*

A Tessalònica es va okupar el passat desembre l'Orfanatrofio, que alberga unes 70 persones. Hi tenen lloc dues assemblees: la de convivència i la que anomenen "política", en què també hi participen anarquistes, antiautoritaris i comunistes, amb la intenció de conformar lluites i respostes a la ciutat. És difícil aconseguir una horitzontalitat en el projecte per vàries raons. D'una banda, és complicat okupar i arreglar un lloc per a acollir altres persones sense voler-ne ser les responsables. Tampoc és fàcil intentar que qualsevol que hi arribi s'impliqui en l'espai de manera equilibrada i autogestionada. D'altra banda, hi ha un evident abisme entre les necessitats de les persones que hi confluei-xen. I, per últim, la gran majoria de les migrants que estan a Grècia no s'hi volen quedar i simplement volen marxar.

Tot i així, l'Orfanatrofio, més enllà de la funció d'acollida, és un espai de trobada on reflexionar conjuntament, per on començar a generar aliances, i una quotidianitat que conforma relacions personals i possibles afinitats, des d'on s'han organitzat diverses manifestacions a la ciutat i han sigut la base per dur a terme l'obertura d'altres cases. La creació d'aquestes xarxes a la ciutat ha provocat accions com la resposta col·lectiva al menjador de la universitat després de que s'hi impedís l'entrada a unes migrants pel fet de ser-ho.

Idomeni

La frontera entre Grècia i Macedònia està circumdada per una doble tanca i una concertina al llarg de molts quilòmetres, la qual, des de terreny macedoni, està custodiada pel seu exèrcit amb tancs. En territori grec hi ha hagut des de molt de temps enrere campaments formats per migrants que volien creuar la frontera. En l'últim any ha anat creixent el campament perquè s'hi han acumulat totes les migrants que no eren reconegudes com a refugiades (totes excepte les sirianes, iraquianes i afganeses). A partir del desembre només deixaven passar sirians (200 al dia), fins al 20 de març que van tancar les portes a tota persona migrant.

Des del novembre, el campament d'Idomeni ha reunit unes 15.000 persones, les quals han generat varis moments i tipus de protesta com vagues de fam, cosir-se la boca, i intents collectius de passar la frontera. Des de feia mesos, estaven ocupant les vies de tren que comuniquen Grècia amb Macedònia, on també hi tenien una carpa on es reunien i des d'on es va establir l'hàbit que el diumenge fos el dia de protesta.

Des que la Unió Europea va firmar el pacte amb Turquia, era molt habitual la presència d'autocars en el campament que, a través d'ACNUR, intentaven convèncer les migrants de marxar cap als campaments militars semioberts gestionats per l'estat.

Al voltant del 25 de maig, i després d'aplicar vàries mesures de coacció com són posar música electrònica molt alta durant les nits o fer sobrevolar helicòpters molt a prop del terra, la policia grega va desallotjar el camp d'Idomeni. Van transportar milers de persones als camps militars, ficant-los en autocars sense informar-los d'on els portaven i fins i tot separant famílies.

La funció d'ajuda humanitària la compleix ACNUR i ONG com Metges Sense Fronteres i Save The Children. A més, hi ha un sector de voluntaris independents la gran part del qual dorm i s'organitza en un hotel a Polykastro, a uns 20 km de la frontera. Entre d'altres tasques, reparteixen menjar i proporcionen informació jurídica.

Sobre aquests tipus de camps se'n podria parlar una llarga estona i explicar infinitat d'històries controvertides que la pròpia situació d'estancament provoca, però és una feina que els mitjans convencionals s'han ocupat de fer, i a més a més, amb el grau de sensacionalisme que els ha interessat reflectir-hi.

A mode de conclusió, una petita reflexió que deixa interrogants oberts sobre el paper que la figura europea no institucional compleix allà. D'una banda, remarcar que una de les condicions que es llegeix en el decàleg del voluntariat independent de Polykastro és que no poden recolzar-se les protestes de les migrants, i una altra, és respectar a la policia. Això deriva en certes situacions paternalistes i caritatives com, per exemple, el dia que les migrants pretenien creuar la frontera conjuntament, intentar impedir que ho fessin perquè creien que no eren prou conscients dels perills a què s'exposaven. També, de vegades, pot semblar que tota l'estructura de voluntaris col·labora en perpetuar una situació estàtica en què és possible sobreviure durant bastant de temps i mantenir la situació pacificada fins que els interessi als alts mandos. D'altra banda, potser si no poguessin viure allà es veurien més forçats a acceptar el trasllat als camps militars, mentre que allà poden continuar creant resistències davant de la frontera. A més, si el voluntariat cobreix una part de les necessitats bàsiques dels migrants, pot resultar-los més fàcil treure energies per organitzar-se i continuar lluitant per afrontar la situació. Potser podria ser una idea buscar maneres que permetin teixir aliances i utilitzar l'ajuda humanitària en certs moments, és a dir, que pugui ser una eina i no un fi en si mateix.

El precariat a escena. Sobre el Fenòmen de les feines de merda. La Calòrica

M.

Berga, juliol de 2016

«En els darrers anys ha nascut una classe sencera de treballadors assalariats; una classe de treballadors que, en trobar-se amb un vell amic a una festa, intentaran evitar a tot preu parlar sobre a què es dediquen. Dóna'ls una mica d'alcohol i en menys de cinc minuts llançaran terribles diatribes sobre com d'inútil, avorrida i profundament estúpida és la feina que fan. (…) Immenses franges de personal a Europa i Amèrica dediquen la major part de la seva vida a portar a terme tasques que, en secret, saben que no necessiten ser realitzades. (…) Hi ha una profunda violència psicològica en tot això. Com podem ni tan sols començar a parlar de dignitat laboral quan estem invertint vuit hores del nostre dia en fer una feina que no hauria d'existir? Com podem no sentir aquesta barreja de tristesa i ressentiment?»
L'article On the phenomenon of Bullshit Jobs de l'antropòleg anarquista David Graeber va ser el disparador que va portar La Calòria a construir un espectacle d'històries breus, intenses i directes on, entre grans dosis d'humor, ens preguntem què és «la feina», per què la fem, com ens identifica i per què li dediquem la part més important de les nostres vides. Un mirall a la precarietat que patim cada dia; escenes grotesques dalt d'escena però que vivim en el dia a dia sense intenció de fer riure ningú.

A La Calòrica entenen el teatre amb vocació transformadora, i esperen que el públic surti empoderat del teatre. Les seves obres tenen un comú denominador: tracten problemàtiques sociopolítiques i existencials, i utilitzen l'humor com a eina i arma d'apoderament. «Allò que és personal és polític», afirma Joan Yago, i ho porta a escena en la seva màxima expressió.

L'Editto Bulgaro és denúncia pura, Bluf gira més cap a l'existencial... però sempre hi són, les dues cares. Es constaten unes problemàtiques, unes qüestions que afecten a la gent del carrer, als espectadors, a la companyia: i aquestes problemàtiques compartides són posades en escena i es porten a la ridiculització els fantasmes que ens assetgen. Sense arribar mai a banalitzar. Perquè, per gamberros que semblin a escena, es pensen molt l'obra —afirma Yago—, fins on poden arribar, si es queden curts o es passen... Hi ha voluntat d'agitar i afectar, però no d'ofendre. Que el públic surti empoderat: hi ha una vocació transformadora.

La Calòria és una companyia molt unida, una pinya. Van néixer el 2010 acabats de llicenciar de l'Institut del Teatre i allà fora els esperava un món complicat per a tothom i per a la gent del teatre. Ens ho explica el dramaturg Joan Yago:
«L'accés a les sales és complicat. Hi ha un procés de "tala furtiva i descontrolada", i cada dia és més difícil per les companyies poder subsistir.» Afirma que les sales petites sovint passaven per sobre de les companyies, emparant-se en les seves dificultats —que hi són—, però aquesta situació estaria començant a canviar, ja que les companyies estan aconseguint millores en relació amb les sales. Avui La Calòrica és una de les companyies amb més projecció de l'última fornada i s'ho han guanyat a pols. Aquests dies representen El Profeta amb taquilla inversa: pagues quan surts si l'obra t'ha convençut.

El primer muntatge de la companyia va ser una tragicomèdia grotesca sobre la fam de poder i la ridícula brevetat de la vida centrada en la deformada figura d'Isabel la Católica (Feísima enfermedad y muy triste muerte de la reina Isabel I). En el seu segon treball, L'Editto Bulgaro, portaven a escena un dels pitjors escàndols periodístics de la Itàlia berlusconiana i la llibertat de premsa; i el mateix any bastien la peça breu Ekstraordinary, una comèdia íntegrament interpretada en llengua pseudo-russa sobre una humil adolescent ucraïnesa que somia en fer-se famosa gràcies a Internet. Més tard, a La Nau dels Bojos, tractaven el sentiment de deriva contemporani a partir d'una faula inspirada en el quadre homònim d'El Bosco. Bluf, el cinquè projecte creat i produït per la Calòrica, ens mostra personatges ofegats per una profunda insatisfacció que faran un darrer intent a la recerca de la felicitat. Les darreres obres han estat Sobre el fenòmen de les feines de merda i, les últimes setmanes, estan presentant El Profeta, una obra de creació col·lectiva.

Marcel·lí Massana. Terrorisme o resistència?

Josep Maria Reguant
Ed Centre d'Estudis
Josep Ester Borràs, 2016

Pep i Tu

Berga, juliol de 2016

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga ha editat Marcel·lí Massana. Terrorisme o resistència? De Josep Maria Reguant. És el tercer llibre de la seva col·lecció re-cordis, el segon en pocs mesos. El primer el Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui editat el 2013, Isanta. 10 anys després a finals de 2016 i el de J.M Reguant el maig d'enguany.

El llibre de Reguant que va aparèixer per primera vegada el 1979, fou el primer que restablia la memòria d'aquests berguedans que el poder havia volgut fer fora de la història. «Un llibre militant» que des de l'acadèmia es diu per desprestigiar i que és garantia d'honestedat.

El llibre de Josep Maria Reguant és una biografia autoritzada pel biografiat, que explica les aventures reals d'un dels que va plantar cara al franquisme amb les armes a la mà. Dóna veu a tots aquells homes i dones que van dir «present» quan era difícil dir-ho. Parlava bé d'aquells que la premsa i el pensament dominant ens deia que eren uns atracadors i uns assassins. Reestableix la memòria dels pocs veïns valents de la nostra comarca. Parla del Massana, del Vila, del Tallaventres, del Bertobillo, del Puertas i del Vilella, del Cosp i del Sicília, de la Lourdes Vilella, del Senzill, del Tragapanes, del Taràntula, del Català i un llarguíssim etcètera de noms coneguts i desconeguts. Homes i dones que van formar part de la guerrilla i de la seva xarxa de suport.

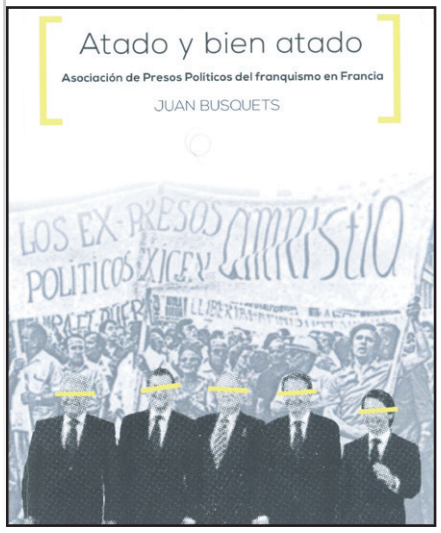

Atado y bien atado

Joan Busquets

Pep i Tu

Berga, juliol de 2016

El company i amic Joan Busquets Verges acaba d'editar el seu segon llibre. El primer, el relat de la seva vida a la guerrilla i les presons ha estat editat en diferents llengües i versions. Aquí el va editar en català el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga com El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui.

Fa unes setmanes que acaba de sortir de l'impremta el seu segon llibre Atado y bien atado. Associación de Presos Políticos del franquismo en Francia. Fet amb la col·laboració de J Cara Rincón i prologat pel l'amic Txema Bofill que malauradament va deixar-nos a finals de l'any passat.

El llibre tracta, d'una banda, del procés de recuperació de la memòria històrica en aquest país, i de la feina que en aquest sentit ha fet el mateix Joan. Posa per tant de relleu el pacte de silenci en relació al genocidi espanyol que van pactar els franquistes renovats amb socialistes i comunistes durant la mal anomenada transició, i tot el que se n'ha derivat. D'altra banda, exposa la tasca que van desenvolupar ell, Manuel Llatser i altres companys des de l'Associació de Presos Polítics del franquisme a França, una tasca gens fàcil i ben poc agraïda i que va comptar amb ben poca ajuda i solidaritat.

Un llibre interessant fet per un company que al llarg de la vida fent la guerrilla o fent memòria no ha parat de lluitar per la justícia social.

Quan perdem la por

Lua Todó i Joan Turu
Pol·len edicions, 2016

M.

Berga, juliol de 2016

Quan perdem la por és un conte d'esperança, de lluita: de descobrir que sí que es pot. És una història que ha viscut més d'una dels milers de famílies que han passat per les assemblees de la PAH. Escrit per una nena de dotze anys, la Lua Todó, per a nens (i per als grans), el conte ressegueix les passes d'una família des de la por davant del problema hipotecari fins a l'alegria de la lluita compartida per la defensa del dret a l'habitatge, des de la mirada d'una nena de set anys. Aquell conte ha estat editat ara amb les acolorides il·lustracions de Joan Turu i es proposa arribar als més petits. Eines per empoderar la canalla; que sàpiguen que la vida és complicada però que podem (i hem de) plantar cara. I que sí que es pot.

Els nens veuen i senten el que passa al seu voltant i aquest llibre els dóna eines per a afrontar la dura realitat amb què hauran de conviure ells o els seus veïns. És un llibre des del respecte als nens, sense menysprear les seves possibilitats per entendre el què passa al seu voltant. Una eina. I de pas alguns pares i mares potser desperten, llegint-lo...

PARLEM AMB…
Nanni Balestrini

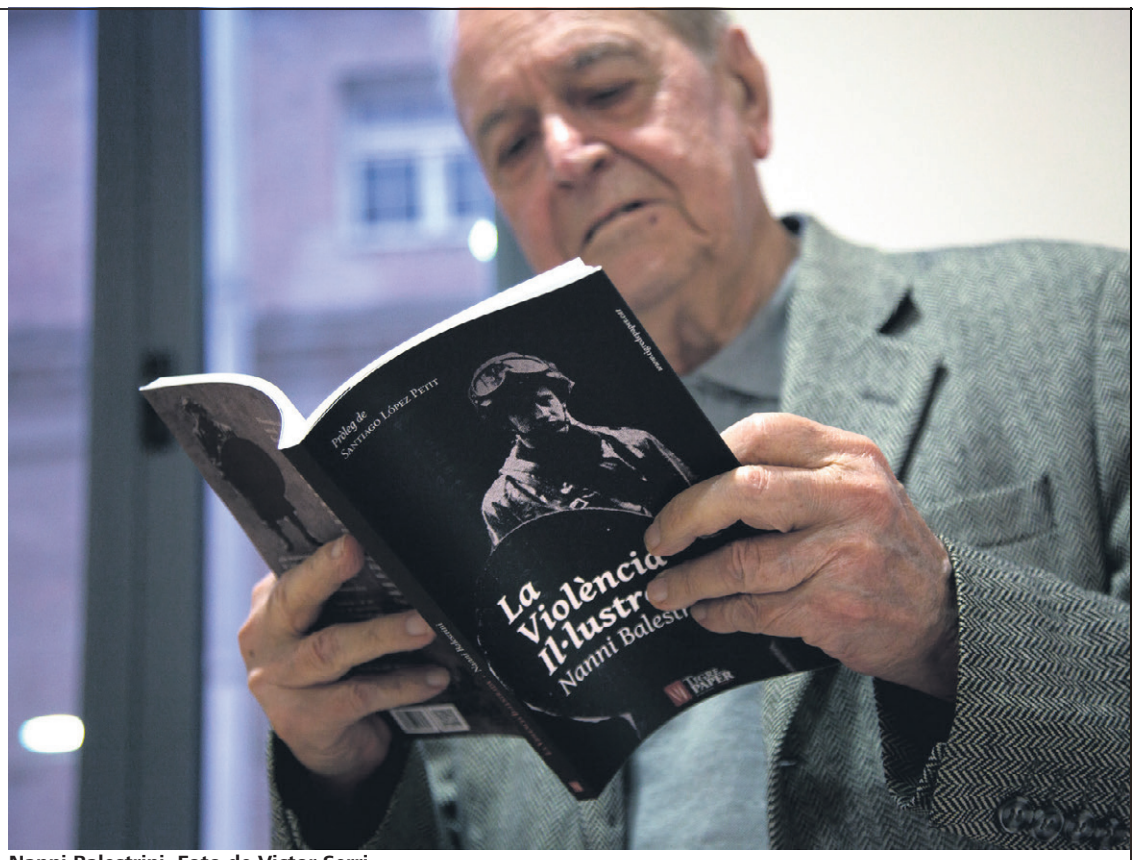

Nanni Balestrini. Foto de Victor Serri.

Unx

Barcelona, juny de 2015

Coincidiendo con la reciente visita de Nanni Balestrini a Barcelona con motivo de la edición 2016 de Literal, nos enredamos en una conversación con el autor paseando por el barrio de Sant Andreu entre el Ateneu l'Harmonia donde se celebraba la feria y la Cinétika, donde pasaban un ciclo de cine documental anarquista.

Observando en su conjunto el recorrido que hay entre Lo queremos todo en 1971, la épica alegre de las luchas en la FIAT, y Sandokán. Una historia de Camorra en 2004, se ve con claridad que el protagonista de tus novelas ha ido perdiendo paulatinamente capacidad de acción. Hoy sería más fácil sentirse cercano a ese joven crecido en esa aldea controlada por la mafia, que se ve en la imposibilidad de hacer política.

Pero últimamente hay intentos de hacer política que están ahí. No podemos decir que no hay nada más que hacer, debemos intentarlo siempre, hacer algo para cambiar el mundo. El movimiento de los años 70 se acabó. Las cosas bonitas terminan siempre mal, la revolución francesa, algo tan fundamental para Europa, la Comuna, la revolución soviética... Pero eso mismo quiere decir que las revoluciones son siempre posibles. Que luego terminan siendo una mierda, puede que sea así. Pero hay que intentar hacerlo mejor, recabar experiencia y no repetir errores. Las revoluciones en la humanidad llevan siglos y nosotros creemos que todo debe suceder en el periodo en el que vivimos, y no es así. Porque realmente tenemos la posibilidad de cambiar el mundo. No es imposible. Hay que encontrar el mecanismo. Ellos tienen todo, tienen el dinero, las armas. Nosotros tenemos toda la humanidad detrás, nosotros lo que queremos no lo queremos para nosotros sino para toda la humanidad, para que viva mejor y no sea esclava y desposeída. Esto debe cambiar.

Veamos ahora como ha sido la introducción aquí de tus novelas. Joaquín Jordà es clave, había vivido en Italia y conocido este ambiente de primera mano. A su regreso traduce en 1988 Los Invisibles en Anagrama...

¿Vosotros le habéis conocido? Era una persona extraordinaria. Un amigo.

...esto deja de ser posible en Anagrama. Y no es hasta los 2000 que Traficantes de Sueños lo reedita, y sigue con otros títulos pero limitándose siempre a la Autonomía, que se vuelve fetiche. A diferencia de Jordà, expresan con ello nostalgia por un momento que ellos mismos no han vivido. Algo que es característico del sujeto postmoderno, que solo deja espacio a la lógica del remake, del simulacro en tanto que copia exacta de un original que no existe.

Esto que decís me pasa sobre todo en Alemania. Y los 70 ya fueron y no volverán, acabemos de una vez con esta historia. El mundo ha cambiado. Y además yo no soy un político. Incluso cuando formaba parte de Potere Operaio, yo estaba ahí escuchando lo que decían Negri y compañía, las ideas las tenían ellos. Yo me sentía parte de un movimiento de ideas que circulaban. Y luego he tenido la oportunidad de escribir sobre lo que estaba pasando.

"Las cosas bonitas terminan siempre mal, la revolución francesa, algo tan fundamental para Europa, la Comuna, la revolución soviética... Pero eso mismo quiere decir que las revoluciones son siempre posibles."

Esta visión de Balestrini reducida a aquellos maravillosos años no puede explicar la dimensión total y el alcance de tus novelas. Esto explica quizás el porqué ha pasado tanto tiempo hasta que se ha vuelto a publicar algo nuevo. Tigre de paper traduce al catalán La violència il.lustrada y ahora en 2015 sale por fin Sandokán. Así pues, el recorrido de Balestrini por el Estado español es una trayectoria discontinua que no se puede concebir en su conjunto. Eso a parte de que nadie ha osado traducir Tristano. Así el riesgo es hablar de los 70 como algo glorioso, distante e inconexo, y no como algo vivo y actual.

Habría que dejar de vender mis libros, ¡eliminarlos!

No podemos estar de acuerdo. El problema sería cómo se consumen. No se pueden destruir relatos como el de Francesco Natella, ese obrero de la FIAT de Lo queremos todo.

Para mi el arte es una cuestión de la forma, no del contenido. Yo he hablado de estas cosas por casualidad, porque me apasionaban, los 70 los he vivido desde dentro pero podía haber escrito otras cosas. Me interesa la forma desde dos aspectos. Uno es la idea de la novela épica opuesta a la novela tradicional burguesa, cuyo protagonista se enfrenta con la sociedad y la mayoría de las veces termina mal, y si es mujer termina siempre muerta. Lo que yo llamo novela épica es el género de la historia social colectiva de un pueblo que lucha y por eso mis personajes no tienen nombre, no son portadores de una psicología que lo individualizan, son personajes colectivos, son cualquier obrero de la FIAT, cualquier militante. Esto para mi es fundamental. Y no escribo más novelas porque no encuentro más personajes así.

Están los precarios, los refugiados.

Pero cada uno de ellos tiene una historia diferente. Los migrantes vienen de aquí, van para allá... Lo segundo que me interesa es el estilo. Este estilo sin puntuación es porque quiero hacer una escritura que parezca una lengua oral, dar la impresión de alguien que te está hablando. No es transcribir, porque cuando escribimos lo que hablamos resulta algo incomprensible. Mientras que la escritura emplea la sintaxis, nosotros utilizamos la voz, las manos, las pausas... Yo me he debido inventar una escritura que parezca algo hablado, dar la impresión a quien lo lee de que alguien le está hablando.

Todo esto aboliendo la puntuación, las leyes de la sintaxis. Basándome en el ritmo y el sonido. Esto es lo que me interesa, hacer mis propias reglas. Podría hablar de otras cosas pero hablo de esto, si hablase de otras cosas utilizaría las mismas reglas. Es lo que sé hacer, no sé hacerlo de otra manera, si fuese un escritor político escribiría ensayos políticos. Es cierto que no hablo de los ricos, principalmente porque no me gustan, no me caen bien, los odio.

Pero esta forma de escribir no es solo una reacción a la novela burguesa, también lo es al realismo oficialista y moral del comunismo de postguerra.

Sí, el neorrealismo. Donde el autor decidía lo que el personaje pensaba.

Una última cosa: no se termina nunca de traducir tu poesía.

Está Blackout que ha traducido la editorial Acuarela. Le tengo un cariño especial porque es un himno fúnebre a los 70.

Por contra, los versos de Caosmogonía en 2010 son optimistas: "según una perspectiva revolucionaria / otro mundo está apareciendo /… / se puede sentir el desgarro sonoro / corre la sangre la nueva vida que viene".

Soy optimista, ya os lo he dicho. Y por eso os criticaba hace un rato, porque precisamente esto vosotros no queréis hacerlo. Os queréis retirar de todo, no votar ni entrar en las instituciones.

No queremos errar. Hoy el Poder no está en el parlamento o en el ayuntamiento, pasa por otro lado. Cuando sabemos que las decisiones se toman en lugares ajenos a instituciones democráticas, estamos errando, malgastando energías en obtener un gobierno no soberano y frustrando a la gente…

Debes dirigir tu labor sobre la organización de las cosas que te parezcan justas. Si Podemos no está bien, si Podemos es una caca, via con Podemos. Entonces haz otra cosa.

"Ellos tienen todo, tienen el dinero, las armas. Nosotros tenemos toda la humanidad detrás, nosotros lo que queremos no lo queremos para nosotros sino para toda la humanidad"

…hay que ir al corazón de la bestia.

Cuidado con eso, las Brigadas Rojas hablaban de llevar el ataque al corazón de la bestia y Negri respondió ya en su momento que el Estado no tiene corazón.

Nosotros esos ecos tuyos de la autonomía de los 70 los seguimos encontrando siempre de nuevo en tus poemas en 2010.

No es que los haya inventado yo. Es el aire que se respira, que circula y que debe ser portado hacia delante. ¿Cómo portarlo hacia delante? Esa es nuestra tarea. Y lo lograremos.

Nosotros tampoco somos pesimistas. Lo lograremos. Ahora mismo en Francia hay pintadas que dicen "le monde ou rien" (el mundo o nada), algo así como aquello de "lo queremos todo".